potuit, sed est hoc inconcinnum interpolatoris inventum. Ipsum *ἐνέγραψεν* minus quidem offendit, sed tamen propter sequens *φησίν* melius abesset et ab eodem homine illatum esse videtur.

§ 242. *Καὶ γὰρ ἂν ἄτοπόν σοι συμβαίνοι, εἰ κτέ.* Pronomini *σοί* hic locus non est; orator enim non de miro fortunae casu loquitur, qui Ctesiphonti acciderit, sed ostendit, quam male inter se congruant, quae Ctesiphon olim facere sustinuerit et quae nunc dicturus sit. Hoc igitur *ἄτοπον συμβαίνει*, non vero Ctesiphonti, sed auditoribus et iudicibus, qui rei causam non perspiciant.

AD PHOTII LEXICON.

(*Continuatur ex Mnem.* VII. *pag.* 480).

Non uno nomine vitiata est glossa Platonica, (quam Photius cum multis aliis ex veteri *λέξει Πλάτωνος* descripsit, de qua alio tempore diligenter dicam) v. *Σέφθησαν: καὶ οἱ τραγικοί, καὶ Πλάτων Φαίδρῳ. ἀντεσεβάσθησαν.* quae sic emendanda sunt: *Σεφθεῖσα: — ἀντὶ τοῦ σεβασθεῖσα.* Locus Platonis est Phaedr. p. 254. B. *ἰδοῦσα δὲ ἔδεισέ τε καὶ σεφθεῖσα ἀνέπεσεν ὑπτία.* Multos errores peperit *ἀν* (with τ above), quod pro *ἀντὶ τοῦ* in Grammaticorum libris scribi solet. Exemplum unum de multis est v. *Πατάγημα: ἀντίλαλος καὶ πανοῦργος*, quod natum ex *ἀν* (with τ above) *λάλος*, id est *ἀντὶ τοῦ λάλος*. Ioculariter confusa sunt O et Ω v. *Σπαρτοπώλιον: ὡς ἡμεῖς. καὶ Μένανδρος· — σπαρτόπωλις, ὁμογραῦς.* Viri docti emendarunt optime: *Σπαρτοπόλιον* et *σπαρτοπόλιος, ὠμόγραυς.* Facillimum nunc est emendare quod legitur v. *Μεσάγκυλος: μεσοπόλιος· ὠμογέρων*, nam sic legendum est:

Μεσάγκυλος: * * *

Μεσαιπόλιος: ὠμογέρων.

Quemadmodum haec absurde conglutinata sunt, sic male dissecuerunt v. Μέτειμι: μετέρχομαι. et Μετελεύσομαι: ἐπελεύσομαι, quae sine mora sunt coniungenda. Μέτειμι significat, teste Photio, et μετέρχομαι et μετελεύσομαι, quamquam in ea re patriarcha vehementer fallitur: εἶμι et composita omnia apud Veteres *semper et ubique* futuri notionem servant, quod Graeculos recentiores fugit, qui Homericum ἐλεύσομαι recoxerunt et ἄπειμι, ἔξειμι cett. suo arbitratu pro ἀπέρχομαι, ἐξέρχομαι utebantur. Apud Photium, ut apud omnes, consonantes temere duplicantur, ut in Μελλόντων: ἐπιμελείσθωσαν pro μελόντων, et passim in aliis (quorum stultissimum est Λῆμμα: φρόνημα, κέρδος, hoc enim λῆμμα est, illud λῆμα), aut contrario errore ubi geminandae essent altera omittitur, ut in noto Phocensium tyranno, qui Φαῦλος apud Photium appellatur pro Φάϋλλος. Nusquam ea res plus damni attulit quam v. Μαλαν: ἀντὶ τοῦ οὐ καλά. Emenda Μάλλα: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλά, quod ex Aristophane sumtum est. Irrepsit male secunda consonans in Στερνοτύπτης: ὁ τὸ ϛῆθος τύπτων· καὶ ϛερνοτυπτόμενος. Respuit istiusmodi formam certa analogiae lex, quae ϛερνοτυπούμενος postulat, idque unice verum est et reponendum, quemadmodum et Στερνοτυπής. Noto errore peccatum est v. Σανδαλοθήκην οὐ σανδανοθήκην λέγουσιν. Confusa sunt ΑΙ et Ν, ut in Ναξίανθος, quod apud Photium legitur pro Ναξία λίθος, et corrigendum est: οὐ σανδαλιοθήκην λέγουσιν. Ipsius Photii error est in v. Προδοσίκομπος: ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις προδιδούς, nam postulat certissima analogia ut προδωσίκομπος scribatur, ut δωσίδικος, et in notissimo scolio:

Αἰαῖ Λιψύδριον προδωσέταιρον.

eadem de causa λυσίμαχος, φυσίζοος αἶα et sim. primam producunt, quae in λύσις et φύσις corripitur. Violatur iterum analogia in Σινωπῆσαι: τοῦτο πεποίηται παρὰ τὴν ἑταίραν Σινώπην, nempe Σινωπίζειν dicebant, ut Τηλενικίζειν, aliaque plura eiusdemmodi, in quibus scribae —ῆσαι solent pro —ίσαι substituere. Lepidi poëtae inventum est quod servavit Photius: Πολυτιμητιζόμενος: θεραπευόμενος. Nae ille nesciebat

quod diceret, unde Hesychius descripsit: Πολυτιμητίζειν: πολλοὺς τιμᾶν ἢ ὑπὸ πολλῶν τιμᾶσθαι. Dii immortales πολυτίμητοι appellabantur, ὦ πολυτίμητοι θεοί, ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις, itaque ut πατερίζειν, et ἀδελφίζειν τινά est blande *patrem* et *fratrem vocare*, et *filiam vocare* θυγατρίζειν dicitur, ipso Photio teste v. Θυγατρίζουσα: θυγατέρα καλοῦσα, sic πολυτιμητίζειν est *appellare* πολυτίμητον et tamquam Deum salutare, quod iocose facit Plato in Euthyd. 396. D. Satis recte igitur Photius θεραπευόμενος interpretatur, sed proprie est προσαγορευόμενος ὥς τις τῶν κρειττόνων. Quis agnoscat glossam Homericam in v. Ὑποδέξηι: ὑποδέχῃ τὰ πρὸς ὑποδοχὴν ἐπιτήδεια? Emenda: Ὑποδεξίη: ὑποδοχή, τὰ πρός κτέ. et referendum scito ad Homeri Iliad. I. 73.

πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεξίη, πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.

Risum movet annotatiuncula v. Ὀλὰς οὐχὶ ἅλας λεκτέον, facile credimus, sed tu rescribe οὐχὶ οὐλὰς λεκτέον. Ex errore pervulgato Θίμβρων recepit pro Θίβρων Λακεδαιμόνιος, quamquam ipse paulo ante Θιβρώνιον νόμισμα recte dixisset ἀπὸ Θίβρωνος τοῦ χαράξαντος εἰρῆσθαι, sed tu Θιβρώνειον emenda. Perpetuus in talibus error est. Recte Dindorfius apud Harpocrat. Ἀρχιδάμειος πόλεμος pro Ἀρχιδάμιος reposuit, et certa est in his analogia, cui plus credendum quam libris omnibus. Quam imperite recepit Photius Θοηρός: τεταραγμένος, quum Θολερός debuisset. Post pauca ex Comico affert: Θολερὸς προσβαίνεις, ubi προβαίνεις verum est. Melius alii θολερῶς exhibent, nam significat προβαίνεις ἀστάτως καὶ τεταραγμένως, vel, ut iidem interpretantur, μὴ καθεσταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, *incerto gradu*, *titubante pede*, ut temulenti solent. Quam imperite descripsit Θραύματα: νευροσπάσματα. Quis non videt θαύματα esse emendandum et τὰ νευρόσπαστα? Νευρόσπασμα non minus est barbarum ac si quis verbum νευροσπᾶν fingere vellet. Emendate supra dederat Θαύματα: ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται, quorum plane fuit immemor quum inter Θραύεται et Θραῦσις suum Θραύματα inserciret. Eodem errore paulo ante Θρανιτρίδες: κῶπαι θρανιτῶν scribitur pro θρανίτιδες. Remiges θρανῖται, remi θρανίτιδες appellabantur. In eadem re impegit v. Θαλαμίδιοι κῶπαι, verum est Θαλαμίαι. Contra scribis imputa-

verim Θριπηδέςατα pro Θριπήδεςα, ut qui saepe in hoc turpissimo errore deprehensi sunt. Fieri potest ut iidem, non Photius, Θυηχόοι dederint pro θυηκόοι, sed quod sequitur Θυηκετάδαι: δῆμος Ἱπποθοωντίδος immanis error est pro Θυμαιτάδαι. Quid illo homine facias qui Θωρόντες: ὁρμήσαντες (collocatum inter Θωρήσσετο et Θωχθείς) dare potuerit pro θορόντες? Quam levia et puerilia sedulo annotare soleat vide mihi in Ἰέναι, Ἴθι, Ἰόντες, Ἰοῦσαν, Ἴσαν, Ἰτέον, Ἴτην, Ἴτω, Ἰών. Quibus tandem ista explicanda fuisse putemus? Quid tandem prodest annotatiuncula istiusmodi Ἴθι: ἔρχου ἢ πορεύου. vel Ἴτω: ἰέτω, ἐρχέσθω. Turpis est barbarismus ἰέτω ex plebis sermone sumtus, iure notatus a Phrynicho pag. 15. ubi vide Lobeckium. Quod notavit alibi Κάτιμεν: κατερχόμεθα fallitur, κάτιμεν *futuri* temporis notionem apud Veteres numquam deponit. Non minus levia reperies v. Ἱκέσθην et Ἵκοντο. Miraberis etiam Ἵεται, Ἱέσθην et Ἵενται tribus locis diligenter explicari. Quod Photius ἵεται scribit et ἱέσθην et ἵενται non scribae errorem sed ipsius esse existimo, quoniam ἵεται interpretans προθυμεῖται, πορεύεται, et ἱέσθην: ἐπροθυμοῦντο, ἐπορεύοντο pervulgato errore eas formas ad verbum ἰέναι referre videtur. Prorsus hanc suspicionem confirmat quod scribit v. Ἰταμός — παρὰ τὸ ἵεσθαι, ὅ ἐςιν ὁρμᾶν. Non est igitur mirandum in Codd. ἵεται et ἵετο et sim. constanter mendose scribi. Multo etiam turpius peccavit Photius quum inter Ἰόνιον πέλαγος et ἰού medium insereret: Ἴοντο: προεθυμοῦντο, προηροῦντο, ne suspicatus quidem ἴοντο absurdam scripturam esse pro ἵεντο. Accentuum rationem habet nullam et diversissima miscet, ut in v. Ἰων: βελῶν ἢ πορευθείς, prout nempe Ἰῶν vel Ἰών scribitur. Mirifica de genere hoc leguntur apud Hesychium, veluti in v. Ὁμή: ὁμοία ἢ ὀμνύεις. Confundit, ut vides, ὁμή et ὀμεῖ vitiose scriptum ὀμῇ et omisso de more I sic OMH. In utroque fallitur, namque ὁμή est ἡ αὐτή, non ὁμοία, et ὀμεῖ significat *iurabis*, non *iuras*. Eadem chorda oberrat paulo ante in Ὀμεῖται: ὀμνύει, et infra Ὀμοῦμαι: ὀμνύω. Sed redeo ad Photium, qui graviter impegit in v. Ἰλλωτρύει: ςραβίζει. Certum est ΠΤ pro ΤΡΥ scribendum ei fuisse Ἰλλώπτει, quae sola forma Veteribus in usu fuit. Quod inter Ἱππόπορνε et Ἵππουριν inseruit Ἰππούμενος: πιεζόμενος,

ἀναγκαζόμενος iterum erravit, namque *Ἰπούμενος* verum est, quae Aristophanis glossa est ex Equitt. 924:

δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην
ἰπούμενος ταῖς εἰςφοραῖς.

Dubites ipsiusne an librarii error sit v. *Ἰσχυρικοί: ἰσχυροί.*

Ἰσχυρίσκος: ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός. οὕτως Ἄλεξις.

sed manifestus error est legendumque *ἰσχυρικός*, non *ἰσχυρίσκος*, ut occupavit emendare Meinekius. Simili modo apud Xenophontem *νεανικός* ineptissime in *νεανίσκος* depravatum est in Hellen. III. III. 4, ut alibi ostendimus. Fefellit nos adhuc omnes idem mendum in Demosthenis Midiana § 71. ubi legitur: *ἀλλ' ἴσασιν ἅπαντες, εἰ δὲ μή, πολλοί γε, Εὔθυνον τὸν παλαίσαντά ποτ' ἐκεῖνον, τὸν νεανίσκον.* Veram lectionem olim reperit Valckenaerius, qui in Schedis Criticis Mss. *τὸν νεανικόν* corrigendum esse sibi annotavit. Miror quomodo tam evidens mendum tam diu latere potuerit.

Noli Photio credere *Ἰταλιώδης* Graecum esse ubi scribit: *Ἰταλιώδης: ὁ ἀλαζὼν ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν διὰ τὴν Σύβαριν ὁ λάγνος.* Verum est *Ἰταλιώτης*, ut *Σικελιώτης*, et apud Photium v. *Ἴωνες: Ἀσιῶται*, aliaque permulta. Praeterea excidit vocula ad sensum necessaria supplendumque (*ἢ*) *διὰ τὴν Σύβαριν ὁ λάγνος.* In v. *Καβύλη* Photius ex Harpocrationis Epitome vetus mendum nil mali suspicans descripsit in verbis *πρὸς τῶι Τάξωι ποταμῶι κατὰ μέσον τῆς Θράκης.* Sat notus is fluvius est ut expulso mendo *πρὸς τῷ Ἀξίῳ ποταμῷ* tuto rescribatur. Non infrequenti errore *Καθαγιάζεται: ἀφιεροῦται* scribae dederunt pro *καθαγίζεται*, namque istis *ἅγιος* et *ἁγιάζειν* notiora. Ipse Photius quum *Καθάπτω: καθιερώσω, συντελέσω* scriberet peius etiam erravit, nam ΚΑΘΑΓΙΩ *καθαγιῶ* scriptum oportuit: iterumque in eodem verbo graviter lapsus est quum *Καθιγνῦσαι: νεκροῖς θῦσαι* daret pro *καθαγίσαι.* Quod in unico Codice legitur *καθοιμον: κάθοδον*, non *κάθοιμον* erat scribendum sed *καθ' οἶμον: καθ' ὁδόν.* Negligenter ex aliqua *λέξει* Platonis excerpta sunt haec: *Καὶ τὸ ᾔδη: ἀντὶ τοῦ ᾔδειν· καὶ τὸ πεπόνθει ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθει.* Attulerat nescio quis formas plusquam perfecti Attici in — *η* et addiderat *καὶ τὸ ᾔδη ἀντὶ τοῦ ᾔδειν καὶ τὸ ἐπεπόνθη ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν.* In-

ter καὶ μὴν et καὶ δὴ pessime ponitur Καινοτάφια pro Κενοτάφια. Si καλλύνειν est κοσμεῖν, ut Photius docet et nemo nescit, sequitur non esse Κάλυντρα: κόσμητρα, ut apud Photium inter Κάλυκας et Κάλυξ legitur, sed κάλλυντρα. In v. Καρκίνου ποιήματα narratur Carcinus induxisse Orestem ὑπὸ Ἡλίου ἀναγκαζόμενον ὁμολογῆσαι ὅτι ἐμητροκτόνησεν, sed imposuit librariis vetus sigla, quae non ἡλίου significabat sed Ἀπόλλωνος, ut in Praefatione Variarum Lectionum satis ostendimus. Quod habet Photius Καρυβοᾶν: ὑπὸ βοῆς κεκαρῶσθαι sine dubio mendosa scriptura est pro Καρηβοᾶν, quod paulo ante sic interpretatur: ὑπὸ ἤχων τὴν κεφαλὴν ἰλιγγιᾶν, ὑπὸ βοῆς ἐσκοτῶσθαι. Credo id verbum a Cratino aliove quo Comicô πεπαῖχθαι, qui Homericum καρηκομόωντας per ludum ac iocum in καρηβοόωντας converterit. Manifesto mendosum est Κατεδάρθη: κατεκοιμήθη, nam κατέδαρθε Graecum est. Etiam alibi indocti scribae καταδαρθέντα barbare pro καταδαρθόντα dederunt. Mira forma est et ex solo Photio nota Κατεκίκλασκε: κατέκλα. Sequiores Graeculi hoc quoque finxisse videntur ut ἐκγαμίσκω, ἀποδιδύσκω, et alia. Factum est nonnumquam ut in Photii λέξιν nescio quomodo pro antiquis glossis irreperent sequiorum sordes, veluti in v. Ἵπταται: πέτεται, sed ἵπταται Graeculorum forma est novicia et veteribus inaudita. Similiter Καταφυέν: γεννηθέν, est enim φυέν pro φύν recentiorum vitiosa συνήθεια, et subinde alia huiusmodi occurrunt. Bis in eodem vocabulo hallucinatus est Photius in v. Κατασκελετούμενα: λελεπτυσμένα, et in v. Κατεσκηλητευμένος: ἐξίτηλος, τεταλαιπωρημένος. Nihil aliud formatur ex σκελετός quam κατασκελετεύω, quamobrem utrobique κατεσκελετευμένος vera scriptura est, nisi forte secundo loco vetus glossa cum interpretamento coaluit et reponendum: Κατεσκληκώς: κατεσκελετευμένος κτέ. Quod in vicinia recurrit Κατεσκληκώς: κατεξηραμμένος neminem movebit, qui meminerit quam saepe apud Hesychium et Photium eadem glossa iterum recurrat modo mendosa, modo emendate scripta. Vix credas Graecum scriptorem, nedum eruditum virum, dare potuisse Κατεώρυκτο; κατορωρυγμένον ἦν, pro κατορώρυκτο. Comici facetia inest in Κατεχορδεύθη: — ὅλος τῇ χορδῇ γέγονεν, ubi legendum ὅλος τῆς χορδῆς γέγονεν, quod dictum est ut

ὅλος εἰμὶ τοῦ μέλους, et similia. Homo lepidus καταχορδεύομαι iocose ab usitata significatione deflexit ad eam, quae in καταυλεῖσθαι, καταψάλλεσθαι et aliis nota est omnibus. Κατοιόμενος non est ὀνομάζων ἑαυτὸν μέγαν καὶ φυσῶν, sed ὁ νομίζων ἑαυτὸν μέγαν. Non dissimili modo articulus periit in Καυνός: σκληρός pro ὁ κληρός. Ridiculo mendo legitur Κεκλασμένους: ἰσχύοντας, nam plane contrarium significat *molles*, *effoeminatos*, *luxu diffluentes*. Quid autem pro ἰσχύοντας reponendum sit non reperio. Fugit Photium ratio quum scriberet: Κέκουρος: εἶδος πλοίου βραχέος, nam Κέρκουρος debuerat scribere. Quid sibi vult Κεκρόπη: Ἀθήνη? at tu rescribe Κεκροπίς: Ἀθηναία. Non significat Κευθήμων: φωλεῶν, ἀποκρύφων τόπων, sed κευθμώνων. Non significat Κηλούμενος: φλεγόμενος, sed θελγόμενος. Κηφισόδωρος non erat ὕπαρχος ἐν Μαντινείᾳ sed ἵππαρχος. Duo immanes errores ab ipso Photio commissi conspiciuntur in vicinia Κίαλον: χρῶμα ὑπόφαιον pro Κιλλόν, et Κιγκιόπραγοι: ἀντὶ τοῦ δασεῖς, pro Κιλίκιοι τράγοι. abierat ΛΙ in Ν, deinde κινκιο — nescio quis in κιγκιο — refinxit. Demosthenis glossa est Κλαιήσει: ὃ ἡμεῖς κλαύσει λέγομεν, sed vera scriptura est κλαήσει: pessime autem Photii aequales κλαύσει dicebant pro κλαύσεται. Iterum fallit Photius ubi docet Κλαυμυρίζεται καὶ κλαυμυριεῖται λέγουσιν (οἱ Ἀττικοί), nam illi κλαυθμυρίζεται dicebant et κλαυθμυριεῖται. Non est Κλέπτος: φώριον, sed κλέπος, priscum vocabulum sumtum ex legibus Soloneis. Quanta fuerit in eruditis illorum temporum ἀκρισία et incogitantia nusquam magis apparet quam in iis quae Photius in Κλιμακίζειν et Κλιμάζει scripsit. Dinarchus dixerat: ὅταν οὖν κλιμακίζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους. sed scribae oscitantia in eo Codice, quo Harpocration utebatur, κλιμακίζῃ fuerat corruptum in κλιμάζῃ vocabulum nihili. Harpocration primum quid sit κλιμάζῃ, quamquam id iuxta cum ignarissimis nesciebat, tamen interpretatur, levissime de suo fingens κλιμάζῃ esse παρακλίνῃ καὶ τρέπῃ. Tum demum de lectionis sanitate dubitare coepit et commentus est correctiunculam supra quam dici potest ridiculam et iocularem: μήποτε δὲ δεῖ γράφειν, inquit, βλιμάζῃ ἀντὶ τοῦ θλίβῃ καὶ βιάζηται. Si scivisset quid esset βλιμάζειν suam ipse coniecturam, ut opinor, suaviter risisset. Videtur tamen

id scire debere, nam ipse in doctissima λέξει apposuit verbum Βλιμάζειν et interpretatus est. Tamen quid esset βλιμάζειν ne suspicatus quidem est. Est illud verbum frequens in Comoedia Attica, unde si quis forte nescit malo eum quaerere quid notet quam ipse dicere. Harpocration igitur quam bene Attice sciat et quam sollerter Oratores Atticos emendet videmus. Quid Photius? Docet ex nescio qua λέξει ῥητορικῇ verbum κλιμακίζειν significare διαστρέφειν. ἔστι γάρ τι βασανιστικὸν ὄργανον κλῖμαξ καλούμενον, ὃ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων διαστρέφει. Deinde ex alia λέξει illum ipsum Dinarchi locum apponit emendate scriptum, eumque optime interpretatur. His omnibus denique subiungit Harpocrationis λέξιν, locum eundem Dinarchi corruptum et absurdam Harpocrationis παραδιόρθωσιν. Ecquid homini suboluisse putas? Nihil prorsus. Describit fideliter omnia, deinde ad reliqua se convertit. Praeclarum hunc habemus Graecitatis interpretem et magistrum. Audi diligenter quid post pauca doceat: Κλίσις, inquit, ἡ πρόσκλισις, παραγγελία εἰς κρίσιν. οὕτω Δημοσθένης. Intelligisne quid dicat? κλίσις est παραγγελία εἰς κρίσιν. Sed Demosthenem testem et auctorem habet. Salva res est. Κλῆσις volebat dicere et πρόσκλησις: nam καλεῖσθαι et προσκαλεῖσθαι est παραγγέλλειν εἰς κρίσιν, non κλίνειν et προσκλίνειν. *Debebat* certe dicere, sed alias res agens mendum non animadvertit et inter Κλισιάδες et Κλῖτος suum κλίσις interposuit. Et mirabimur etiam scribas, indoctum genus, apud Xenophontem in Hellen. I. VII. 13. τὴν κλῆσιν in τὴν ἐκκλησίαν depravasse. Non satis cavit Photius a pervulgato errore quum reciperet Κοῖλα: τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν, quae κύλα Graece dicuntur, unde κυλοιδιᾶν, sed quoniam υ et οι passim inter se permutantur, scribae κοῖλα substituunt et κοιλοιδιᾶν. Et istis quidem venia dari potest, Photio non potest. Gravius etiam erravit in Κοίθουρον κήφηνα. Non moror nunc malesanam etymologiam ὅτι κεύθει τὴν οὐράν, assueti sumus istis ineptiis, sed mendosa scriptura Photium advertere debuerat et ex se ipsa et quia paulo ante nota Hesiodi verba attulerat sine vitio in Κηφήνεσσι κοθούροις, quae verba sic interpretatur ut dicat esse τοῖς καθεζομένοις καὶ φυλάττουσι τὴν τῶν μελισσῶν ἔξοδον. οὖροι γὰρ οἱ φύλακες. Photius non solet Hesiodeas glossas recipere. Dicam igitur cur

haec receperit, sed prius Hesiodi locum apponam ex Oper. 304.

ὅς κεν ἀεργὸς
ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργήν.

Nempe hunc locum lepide, ut solet, Plato verbis suis intexuit in Legg. X. p. 901. A. τρυφῶν καὶ ἀμελὴς ἀργός τε, ὃν ὁ ποιητὴς κηφῆσι κοθούροισι μάλιςα εἴκελον ἔφασκεν εἶναι, et ex hoc ipso loco in Platonis λέξιν a Timaeo compositam, quam Photius describere solet, recepta sunt verba Κηφήνεσσι κοθούροις, de quibus quidquid dici potuit Ruhnkenius exhausit, sed miror quomodo et illum et caeteros fugerit ex Timaei loco Platonis scripturam emendari oportere. Plato enim non κηφῆσι κοθούροισι dederat, sed ipsa Poëtae verba servaverat κηφήνεσσι κοθούροις μάλιςα εἴκελον, ut res ipsa docet et Timaeus plane confirmat.

Ecquid credis Photio scribenti: Κραυμυρίζεται: ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς λέγεται? Cave facias, nam *vagire* est κλαυθμυρίζεσθαι, in quo etiam supra Photius impegit.

Post pauca leges Κρεῦσις: ἀντὶ τοῦ παραλογισμός. Haud vidi magis. Glossa est Aristophanis ex Nubibus 317.

καὶ τερατείαν καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν.

Emendari nunc poterit alia glossa Κροῦσις: ἀναλογισμός, imo vero παραλογισμός

Post Κυζικηνοὶ ςατῆρες subiungit Κυζηθμός: ἡ ἀσαφὴς τῶν κυνῶν βοή. Sed κνυζᾶσθαι et κνυζηθμός Graece dici satis constat vel ex ipso Photio v. Κνυζώμενον: ςένοντα. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν σκυλάκων.

Insigne exemplum levitatis, qua isti magistri quodlibet impudenter fingere soleant de nihilo, conspicitur apud Photium v. Κυνᾶς. Interpretaturus nescio quis verba Demosthenis ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας pag. 1377, 11: οἱ τὰς κυνᾶς τὰς Βοιωτίας ἔχοντες (quae interprete minime indigebant) ita scribit: ἤτοι τὰς ἀπὸ κυνέων (κυνείων) δερμάτων γιγνομένας ἢ ἀπὸ Κυνὸς τοῦ κατασκευάσαντος πρώτου. Manifestum est minimi pretii hominem id stulte commentum esse de suo. Non multo est acutior alter unde Photius descripsit Κυνῆ Βοιωτία: ἐπεὶ ἐκεῖ καλαὶ γίνονται αἱ κύνες. Vides hoc quoque de nihilo fictum esse. Hoc solum e verbis Oratoris intelligimus τὰς κυνᾶς τὰς Βοιω-

τίας peculiari quadam forma fuisse diversa ab Atticis. Sic *κυνῆ Θετταλίς* dicitur et *Ἀρκὰς κυνῆ*. Quae apud Sophoclem noto loco commemoratur *ἡλιοστερὴς κυνῆ Θεσσαλίς* de ea sic Callimachus dixit (Thesei habitum, ut suspicor, describens *ἐν τῇ Ἑκάλῃ*):

ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
μεμβλωκὸς πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο | εἴδεος.

vide Interpretes ad Suid. v. *πίλημα περίτροχον*. Quae esset forma *τῆς Βοιωτίας κυνῆς* Atheniensibus ostendebat *ἡ ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ γραφή*, quam Orator commemorat. Magistri, ut solent, levissime *τὸ ἐπελθόν* scribunt.

Compone mihi has quatuor glossas:

Κυρηβάσασθαι: *διαμαχέσασθαι.*
Κυρηβάζεσθαι: *λοιδορεῖσθαι.*
Κυριβάσασθαι: *διαμαχέσασθαι. οὕτως Κρατῖνος*
Κυρριβάζεσθαι *λοιδορεῖσθαι, διασύρεσθαι*,

et quantum Photio trribuendum sit optime aestimare poteris, qui bis vitiosa librorum scriptura *κυριβ.* et *κυρριβ.* deceptus est, quum paulo ante bis emendatam lectionem descripsisset. Equidem istiusmodi testi non credo Graecum esse Κύρημα: *ἐπίτευγμα, συγκύρημα, ἕρμαιον.* nam *κύρμα* hoc est, non *κύρημα*. Indocte *Κωλακρέται* et *Κωλαγρέται* distinguit, *Κωλήβη* et *Κωβήλη* aliaque complura, neque intelligit alteram lectionem sanam esse, alteram corruptam.

Errores, in quos se Photius implicuit, non tantum ex unciali scriptura manarunt, sed nonnumquam et ab ea, qua utebantur *οἱ εἰς τάχος γράφοντες*. Indicio esto quod scribit: Λάβρα: *δημόσιος στενωπός· ἄμφοδος· ῥύμη δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν.* Nempe *Λαύρα* debuerat scribere, sed *β* et *υ* in Codd. vix discerni possunt, quia *β* formam habet simillimam litterae *u*. Nihil igitur est tritius quam ut *λαυρός* et *λαυρῶς* legatur pro *λάβρος* et *λάβρως*: passim *νεβρός* in *νευρός* et *νεβρίζειν* in *νευρίζειν* depravatur, et sim. Turpis Photii error est, nam notissimum nomen est *ἡ λαύρα* vel ex ipso Photio in v. *Λαύρα* et *Λαυροστάται*. Praeterea quis sine nausea legere potest etymologiam *δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν*?

Quid, quaeso, est Λαγκρύζεσθαι: *λοιδορεῖσθαι* quod conspicitur in vicinia? Non facile, credo, dixisset Photius. Idem

tamen post pauca affert veram scripturam Λακερύζεσθαι: λογοποιεῖσθαι ἢ λοιδορεῖσθαι. Verbum hoc πέπαικται ab aliquo Comico παρὰ τὴν λακέρυζαν κορώνην.

Negligenter et indocte Photius quum docuisset Atticis ὁ λάγνος in usu fuisse, et attulisset ex Comico nescio quo hos versiculos:

τοιαῦτα μέντοι πόλλ' ἀναγκαίως ἔχει
πάσχειν ὅταν λάγνην τὸν ὀφθαλμὸν φορῇς.

addidit: ἡ δὲ ἀναλογία, οἶμαι, καὶ λάγνητα, ὡς Κράτητα καὶ Μάγνητα. Quae est ista ἀναλογία? Num putes τὸν ἀδολέσχην et ἀδολέσχητα posse dici? Meliora ipse docet paulo ante Λάγνας: τοὺς καταφερεῖς εἰς τὰ Ἀφροδίσια. Sed Photius, ut Graeci iocantur, ὅμοιός ἐςι σάλπιγγι· φθεγγόμενος γὰρ μέγιςον ἑαυτοῦ οὐκ ἀκούει.

Fallitur Photius quum Graeca esse putat λακκαταπύγων et λακκατάρατος. vid. in v. Λακκατάρατος et Λακκοσκαπέρδαν. Confudit formas λακαταπύγων, λακατάρατος cum iis in quibus λάκκος est pars compositionis, ut λακκοσχέας et sim.

Quid miramur scribas perpetuo ει et ι inter se stulte permutare, ubi videmus Photium scribere Λειμῷ Μηλίῳ et Λειτόν: τὸν πένητα et bis Λεκανείς pro Λεκανίς et contra Λειπομαρτύριον et Λειφαιμεῖ. Deinde Λίριον: τὸ ἄνθος, et Λιαινούσης: πραϋνούσης et Λίξαι: ἐκτεταμένως (itaque Λῖξαι dederat). Ἀριςοφάνης Ἱππεῦσιν. significare videtur vs. 103.

ἐπίπαςα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος.

In v. Λικμήσονται: λήξουσιν Porsonus λείξουσιν reposuit. Photius ipse vitiose λίξουσιν dederat, et non animadvertit λιχμήσονται verum esse.

In Λέπτει: κατεσθίει. οὕτως Εὔπολις, deprehendit Photii errorem Meinekius optime reponens Λέπει. Verbum antiquum λέπω, unde λέπος et λέμμα et λοπός et λοπίζω, ἀπολοπίζω manarunt, apud sequiores Graeculos in λεπίζω abiit, et saepe factum est ut vetus forma in recentiorem depravaretur. Λέπειν et ἐκλέπειν habebant aoristum λαπῆναι et ἐκλαπῆναι. Illud exstat apud Hesychium Λαπῆναι: λαπισθῆναι, imo vero λεπισθῆναι. Hippocrati dudum reddidi in libro περὶ φύσιος παιδίου (Tom. I. p. 246. Foësii): εἰ γάρ τις ἐθέλει ᾠὰ εἴκοσι ἢ καὶ πλείονα ὅκως ἐκλαπήσεται ὑποθεῖναι ἀλεκτορίσι εἴτε δυσὶ ἢ

καὶ πλείοσι, ubi in libris est ἐκλεπίσηται et ἐκλεπισθήσεται. Qui servavit veram lectionem Erotianus v. Ἐκλαπήσεται: ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφήσεται cum magna gravitate annotavit: ἅπαξ εἴρηται καὶ παρ' ἡμῶν ἐξήγηται μόνων, quasi hoc magnum et memorabile esset reperisse verbum ἐκλέπειν habere ἐκλαπῆναι et ἐκλαπήσομαι. Tanta caligine iam tum antiquus dicendi usus premebatur. Paene interciderat ex Homeri loco Iliad. Φ. 455. vera lectio ἀπολεψέμεν. Edebatur:

ςεῦτο γὰρ ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὔατα χαλκῷ,

quum ex Aristarcho recepta est antiqua scriptura, quae et apud Hesychium latebat in monstrosa corruptela ἀπολελεψειμένου τὰ καλά pro ἀπολεψέμεν οὔατα χαλκῷ. Post pauca apud Hesychium legitur: Ἀπολείψομεν: ἀποδέρωμεν. λεῖψαι γὰρ τὸ ἀποδεῖραι, pro Ἀπολέψομεν: ἀποδεροῦμεν et λέψαι. Praeclare emendavit Ruhnkenius locum Euripidis in Cyclope vs. 235:

τὰ σπλάγχν' ἔφασκον ἐξαμήσεσθαι βίᾳ,
μάςιγί τ' εὖ τὸ νῶτον ἀποθλίψειν σέθεν.

quum ἀπολέψειν reponeret, quod a nupero Editore non esse receptum vehementer miror. Intellexit fortasse quid esset τὸ νῶτον ἀποθλίβειν idque μάςιγι. Ἐκλέψας apud Hippocratem eadem de causa depravatum est in ἐκλάψας aut ἐκλέξας aut ἐκκολύψας, vide Foës. Oecon. Hippocr. v. Ἐκκολύψας. Nemo amplius noverat verbum ἐκλέπειν olim tam usitatum pro *ova excludere.* Dicebant sequiores ἐκγλύφειν vel ἐκλεπίζειν. Hesychius: Ἐξέλεψεν: ἐξέγλυψεν, ἐξελέπισεν. Sic igitur ἐκλαπήσεται Erotianus interpretatur ἐκγλυφήσεται et scioli in Hippocratis libris ἐκλεπισθήσεται substituerunt. Λεπίζειν contra et ἀπολεπίζειν et ἐκλεπίζειν veteribus inaudita sunt, qui λοπίζειν et ἀπολοπίζειν dicebant de piscibus, quos *desquamabant.* Recte Photius: Λοπίζειν οὐ λεπίζειν. et Phrynichus in Bekkeri Anecd. 25, 26: Ἀπολοπίζειν διὰ τοῦ ο τὴν τρίτην οὐ διὰ τοῦ ε. Hoc quoque novo errore stultissimi scribae in ἀπολογίζω corrumpebant. Sed quid scribas insimulo? Grammaticus Bekk. Anecd. 430, 15. ubi scribit: ἀπολογίζειν: τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαςα, et Aristophanis locum addit:

ἐγὼ δ' ἀπολογίζειν τε κᾆτ' ἐπ' ἀνθράκων
(ὀπτᾶν),

videturne tibi intellexisse de *piscibus* haec dici qui ἀπολοπισθέντες (*desquamati*) ὠπτῶντο ἐπ' ἀνθράκων? Ἀπολοπίζων videbis in ἀπολογίζων corruptum fuisse etiam apud Antiphanem Athen. p. 120. A. Ex his igitur videor mihi perspexisse quo pacto emendanda sit Photii glossa misere vitiata v. Λελεπασμένον. πεπεμμένον. οὕτω Στράττις. Glossam transpositam esse suspicor et depravatam scribendumque Λελεμμένον: λελεπισμένον. Glossas transpositas apud Hesychium complures deprehendit Bentleius, quarum nonnullis ἀντιςρόφως corrector adscripserat, vid. Epistol. ad Millium pag. 39.

Quod Photius Λευκορυτους: δειλούς esse dicit vera lectio versu abhinc tertio exstat Λευκοπύγους: δειλούς, ὡς μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους.

Pervulgato errore in libris scribitur ληΐζομαι pro λῄζομαι, ut ἠΐθεος pro ᾔθεος, ἠϊών pro ᾐών, et sim. Veterem hunc errorem esse ex Ionica dialecto natum Photius demonstrat, ubi κατὰ ςοιχεῖον scribit Ληϊσθείς, Ληϊςάς, Ληϊςαί, Ληΐσατο, Ληΐζεται, et deinde suo loco (post Λῄσομαι) Λῃςικήν et Λῃςοσαλπίγκτας. Confundit Ionica ληΐσσατο apud Homerum, ληΐζεται apud Simonidem, cum formis Atticis λῄζομαι, λῃςαί (pro quo Iones ληϊςῆρες dicebant), λῃςικόν et sim. Dorica sunt λᾳςαί et λᾳςήριον, nam λᾴα et λᾴζομαι dicebant pro λεία et λῄζομαι. Hesychius v. Λαιάν — Δωριεῖς λαῖαν (scribe λᾴαν) ἐπὶ τῆς λείας. Exime nunc obiter turpem ex Hesychio errorem v. Λαίσασθαι: κτίσασθαι, imo vero Λᾴσασθαι: κτήσασθαι.

Levis et inanis observatiuncula scribarum errore plane absurda facta est v. Λήμματα λέγουσι, λήψομαι δὲ οὐκέτι. οἱ μέντοι Δωριεῖς φυλάσσουσι τὴν ἀναλογίαν τοῦ λήψομαι. Intelliges quid dicat ubi bis pro λήψομαι reposueris λήμψομαι, quae forma Alexandrina est sexcenties in libris Mss. occurrens, ut et λημπτός, ἄλημπτος, κάμπτω (pro κάπτω), Λάμβδακος, aliaque permulta. Photius ipse non Λάμβδα dederat et in Eupolidis fragmento:

ἐξεπλάγη γὰρ ἰδὼν ςίλβοντα τὰ λάμβδα,

sed utrobique Λάβδα, ut ipsa series demonstrat. Caeterum quae sit illa ἀναλογία, quamobrem λῆμμα futuro λήμψομαι debeat respondere, non λήψομαι, neque Photius neque alius quisquam facile dixerit.

Series demonstrat ipsius Photii, non scribarum, errorem esse in Λιβάζεις: ἀπορρυεὶς ἢ ἀποφθαρείς pro Λιβάξεις: ἀπορρυήσει, ἀποφθαρήσει. Multis modis λιβάξω, ἀπολιβάξω et ἀπολιβάξαι depravari solent. Ἀπολειβράξαι apud Hesychium est. Meliora apud Grammat. Bekk. Anecd. p. 431, 3. sed lepidus homo est ubi dicit ἀπολιβάξαι esse πόρρω ἀπελθεῖν παρὰ τὴν Λιβύην. Vehementer ea opinio placuit Grammaticis, vid. Etymolog. Magn. p. 127, 1. Quod apud Aristophanem legitur in Avibus 1467: οὐκ ἀπολιβάξεις; si Scholiastae credimus est οὐκ ἐς κόρακας καὶ Λιβύην ἀποφθερεῖ; Illos ipsos iubeas cum suis ineptiis et nugis ἀπολιβάξαι. Caeterum suspicor verbum simplex a Grammaticis ex composito fictum esse et solum ἀπολιβάξαι Veteribus fuisse in usu. Vide quae scripsit Hesychius in Epistola ad Eulogium sub finem.

Turpi errore scripsit Photius Λισχρός: φειδωλός. Vide autem mihi quam nihil intelligant isti eruditissimi Λέξεων conditores. Eundem plane errorem erravit Hesychius in Λισχρῶς: φειδωλῶς, σκνιφῶς. Similia bona fide recepit Suidae stupor. Periisse primam litterulam nemo istorum sensit. Γλίσχρος enim et γλίσχρως Graece dici eo sensu quis nescit? Lepide Euphron Comicus apud Athen. p. 378. E. ubi senex avarus in scenam prodit nescio quem inducit ita dicentem:

προσέρχεθ' ὁ γέρων. ὡς δὲ καὶ γλίσχρον βλέπει.

et passim γλίσχρως significat φειδωλῶς, σκνιφῶς. Hesychius suo loco emendate dederat: Γλίσχρος: φειδωλός, σκνιφός, sed ecce idem post pauca ita scribit: Γλίχος φειδωλός. καὶ γλίσχρος. οἱ δὲ πολυπράγμων, περίεργος. Nihili vocabulum est γλίχος· Corrector probam scripturam apposuit γλίσχρος, quam postea nescio quis non sine copula, ut solent, in textum recepit. Sed quis audivit umquam γλίσχρος significare πολυπράγμων, περίεργος? Novus est indocti magistri error γλίσχρος et λίχνος coufundentis. Notus est Euripidis versiculus:

τό τ' ἄρσεν αἰεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον.

Hesychius Λίχνος: ὀψοφάγος — πολυπράγμων.

Non sine vitio apud Photium editur Λίτρα: τὴν νομισμοδόκην καλοῦσι· τὴν δὲ αὐτὴν καὶ λιτροδόκην καλοῦσιν. Hesychius Λιτρίς: πυξὶς σωματοδόχος. Idem vitium inquinat vo-

μισμοδόκην (Codex unicus νομιμοδόκην) et σωματοδόχος. Emendandum est νομισματοδόκην et νομισματοδόκος. Nomina in — δόκος et — δόκη unusquisque Graecorum sibi ipse format in praesentem usum. Scribae, ut notum est, eas formas passim in — δόχος et — δόχη deformant.

Incertum ipsiusne Photii an librarii errore legitur Λυδιάζων: Λυδοὶ Μάγνητος τοῦ Κωμικοῦ διεσκευάσθησαν, nam certum est Λυδίζων veram lectionem esse ex Aristophanis Equitt. vs. 520. sqq.

τοῦτο μὲν εἰδὼς ἅπαθε Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις,
ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τρόπαια.
πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς καὶ ψάλλων καὶ πτερυγίζων
καὶ Λυδίζων καὶ ψηνίζων καὶ βαπτόμενος βατραχείοις
οὐκ ἐξήρκεσεν.

Aristophanes lepidissime sic quinque Magnetis fabulas designavit illo tempore omnibus notas. Erant Βαρβιτισταί, Ὄρνιθες, Λυδοί, Ψῆνες et Βάτραχοι. Ad hunc locum referendas esse duas glossas ἐκ τῆς Κωμικῆς Λέξεως apud Hesychium servatas primus omnium Bentleius docuit. Λυδίζων: χορεύων. διὰ τοὺς Λυδούς, οἳ σώζονται μέν, διεσκευασμένοι δ' εἰσίν, et Ψηνίζων: τοὺς Ψῆνας λέγει τοὺς τοῦ Μάγνητος. Ex priore loco collegeris aetate Didymi alias Magnetis Comoedias iam intercidisse, quia diserte docet οἱ Λυδοὶ σώζονται μέν, διεσκευασμένοι δ' εἰσίν. Et legit eam fabulam Athenaeus, qui alibi refert Magnetis nomine fabulas quasdam circumferri, de quarum auctore non satis constaret. Illinc igitur sua Photius descripsit sed sic ut Didymi annotationem, ut ita dicam, ad sua tempora accommodaret. Didymus, qui τοὺς Λυδοὺς legerat, ita dicit: σώζονται μέν, διεσκευασμένοι δ' εἰσίν. Photius quum fabulam olim periisse sciret ad v. Λυδίζων nil nisi hoc annotavit: Λυδοὶ Μάγνητος τοῦ Κωμικοῦ διεσκευάσθησαν. Attuli haec ut omnes e luculento exemplo intelligerent quam inepta et stulta sit ratio, quam isti λέξεων conditores sequantur. Quae olim docti Interpretes ad certos veterum locos adscripserant, ea isti sic cum aliis diversissimi generis permixta et confusa in suam farraginem receperunt ut prorsus intelligi nequeant. Vide aliud exemplum in vicinia. Λέγει: τοὺς χρόνους ἐναλλάσσουσιν, ὡς καὶ τὸ γαμεῖ ἀντὶ τοῦ ἔγημεν. Ea

observatiuncula et per se admodum futilis est et nulli usui nisi locum teneas ad quem referatur. Quis Photio credet scribenti: Λέγειν: οἰκοδομεῖν ἢ συλλέγειν, nisi locus proferatur quo illa interpretatio nitatur. Et συλλέγειν quidem recte habet in ὀςέα λέγειν apud Homerum, sed λέγειν pro οἰκοδομεῖν poni posse et a Graeco scriptore umquam positum esse, nemini suaserim ut Photio vel iurato credat. Sic ubi scribit Λύσεται: ὠνήσεται satius est non credere, et Κύματα: ἐνέχυρα, et Λύτρα: μισθός, et alia permulta eiusdemmodi, in quibus

νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιςεῖν· ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενῶν.

Qui credit ipsos Graecos optimos esse Graecitatis magistros ac testes mutabit sententiam ubi ea legerit, quae Photius scripsit v. Μά et in v. Μὰ Δία. In re simplicissima et certissima et pueris nota istos magistros videbis tricantes. Μὰ Δία, inquit, οὐκ ἐπὶ τοῦ μὰ τὸν Δία ἔλεγον, ὡς οἴονταί τινες. ἐχρῶντο δὲ αὐτῷ ἀντὶ μὰ Δία, ὥσπερ καὶ τὸ νὴ Δία ἐπὶ τοῦ ναί. ὅθεν καὶ τὸ ναὶ Δία λέγουσι καὶ να * * *. Hem optimum magistrum Graecitatis! Facile est autem reperire quae dixerit, ubi memineris Graeculos, qui omnia confundunt, etiam Μά et Νή confudisse, quae quamquam est ἐσχάτη ἀκυρολογία tamen suos habet auctores ac testes, in his Aristaenetum I. 10. Μὰ τὴν Ἄρτεμιν Ἀκοντίῳ γαμοῦμαι. Emenda igitur: Μὰ Δία οὐκ ἐπὶ τοῦ νὴ Δία ἔλεγον, ὡς οἴονταί τινες. ἐχρῶντο δὲ αὐτῷ ἀντὶ τοῦ οὐ μὰ Δία καὶ τῷ νὴ Δία ἐπὶ τοῦ ναὶ μὰ Δία, quae sunt puerilia admodum sed vera. Ridicula sunt quae addit: ὅθεν καὶ τὸ ναὶ Δία λέγουσι καὶ να(ὶ μὰ τὸν Δία). Nesciebat magister solos Dorienses constantissime ναί et οὐ pro νή et μά ponere, ut in ναὶ τὼ σιώ, οὐ τὼ σιώ, ναὶ τὰν Κόραν, ναὶ τὸν Διοκλέα, ναὶ τὸν Ἡρακλέα et sim. Non minus levia sunt quae scribit de ναὶ μά et οὐ μά. Quis non sexcenties apud Atticos legit οὐ μὰ τὸν Ἀπόλλω, ναὶ μὰ τὸν Δία et similia? et quis de usu Homerico in ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, et οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, et οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, admonendus est? Verum de his Graeculi erant sedulo admonendi, qui nihil horum satis tenebant et in loquendo confundebant omnia. Audi modo Photium v. Νὴ τὸν καὶ ναὶ μὰ τόν: κατομοτικὰ ταῦτα. ἀπομοτικὰ δὲ οὐ μὰ τὸν Δία. ὥςε

ἐσχάτη ἀκυρολογία τὸ λέγειν μὰ τὸν Δία ποίησον, ubi *ποιήσω* emendandum est.

Quod scribit Photius *Μαζονομία: οἱ μεγάλοι καὶ κοῖλοι πίνες* (ubi *πίνακες* legendum), sumtum est ex Aristophanis loco, quem Photius ipse servavit v. *Σκαφίδας*:

Σκαφίδας, μάζας, Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα.

Hinc lux Hesychio v. *Μοσυνοίκια. μαζονόμια. Ποντικὰ ὁ Δίδυμος ἤκουεν. οἱ γὰρ Μοσύνοικοι ἐν Πόντῳ εἰσίν. λέγει δὲ τοὺς ξυλίνους πίνακας*, nam vides eum scripsisse *Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα: Ποντικὰ ὁ Δίδυμος ἤκουεν.* Locus ipse Didymi apud Hesychium sequitur non sine mendis. Simul vides *μόσσυν* et *Μοσσύνοικοι* scribendum, non *μόσυν* et *Μοσύνοικοι.* Eadem opera corrige Hesychium in v. *Μαζονόμενον: κύκλον ἢ ξύλινον πίνακα*, imo vero: *Μαζονομεῖον: κοῖλον ξύλινον πίνακα.*

Velus mendum est *Μελιτίδης: εἷς καὶ οὗτος τῶν εὐηθῶν, ὡς Μαργίτης*, quod inter *Μελίπνους* et *Μελιττοπτηχεῖν* Photius collocavit, nescius *Μελητίδης* hominis nomen esse. Iam tum igitur *Μέλιτος* pro *Μέλητος* scribi solebat, quod mendum Codices tantum non omnes obsidet.

Μελλήσας, si Photium audis, ponitur pro *βραδύνας καὶ ἐπὶ τοῦ σπουδάσας.* Nihil hominibus illius aetatis videbatur absurdum. Qui faciles credebant *δωροδοκεῖν* perinde significare et *χρήματα διδόναι* et *χρήματα λαμβάνειν*, non mirabantur idem verbum et *cunctari* et *festinare* denotare. Nos talibus magistris non utimur. Eiusdem monetae est *Μεταλαγχάνειν: μετέχειν ἢ ἀφυστερεῖν*, id est *μετέχειν ἢ οὐ μετέχειν*, et alio loco *Μοτοῖ: τιτρώσκει* et *Μοτώσει: ἰάσεται δι᾽ ὀθονίων.*

Non scribae tantum Spartanorum *μόραν* in *μοῖραν* depravare solent. Photius quoque *Μοῖρα: σύνταγμά ἐστι Λακωνικόν* medium interposuit inter *Μοῖρα: μερίς* et *Μοιρηγενές.*

Misere corrupta est vetus annotatio: *Μῦς πίττης γεύει: ἐπὶ τῶν νεωστὶ ἀπαλλασσόντων καὶ ὅσα Μῦς ἐν Πίσσῃ. ἀπὸ Μυὸς τοῦ Ταραντίνου πύκτου κακῶς Ὀλυμπίασιν ἀπαλλάξαντος.* Primum emendandum est *Μῦς πίττης γεύεται* et *ἀπαλλασσόντων κακῶς, ὡς ὁ Μῦς ἐν Πίσσῃ.* Qui primus omnium ineptam istam interpretationem de suo commentus est non cogita-

vit ἐν Πίσῃ Graecum esse. Tarentinus ille pugil in hoc proverbio ex eodem luto fictus est unde Κύων ille, de quo in v. Κυναῖ Βοιωτίαι diximus. Ambo enim in magistellorum cerebris nati sunt. Quidquid autem de illo proverbio scriptum est a permultis, quos vide apud Schneidewinum ad Diogenianum II. 64. manavit ex uno Demosthenis loco in orat. πρὸς Πολυκλέα pag. 1215, 11, quem apponam ut obiter emendem. Editur: ἀκούσας δ' οὗτος ταῦτα τοῦ τ' Εὐκτήμονος καὶ τοῦ Δεινίου τοῦ κηδεστοῦ τοῦ ἐμοῦ, περὶ μὲν ὧν ἔλεγον αὐτῷ οὐδὲν αὐτοῖς ἀποκρίνεται, γελάσαντα δ' ἔφασαν αὐτὸν εἰπεῖν· »Ἄρτι μῦς πίττης γεύεται.« ἐβούλετο γὰρ Ἀθηναῖος εἶναι. Sic scriptus locus intelligi non potest, sed nihil est facilius quam eum restituere. Nempe omnia uni Polycli continuanda sunt, qui deridens Apollodorum *novum civem* dixerat: »Ἄρτι μῦς πίττης γεύεται· ἐβούλετο γὰρ Ἀθηναῖος εἶναι.« » *Civis esse voluit. Putabat rem esse iucundissimam. Nunc modo experitur quam sit ea res plena molestiarum.*« Quam rem dulcissimam esse stulte opinabatur, eam nunc experitur acerbissimam, ut mus qui gula allectus *picem* lambere coeperat. Dicitur autem ἄρτι μῦς πίττης γεύεται ut ἄρτι μανθάνω, *nunc modo* intelligo, itaque minus recte interpretantur Veteres: ἐπὶ τῶν νεωστὶ ἀπαλλασσόντων κακῶς, vel ἐπὶ τῶν νεωστὶ πεῖραν τῶν κακῶν λαμβανόντων. Non enim ἄρτι ponitur pro νεωστί, quod cum praesenti tempore, ut opinor, coniungi non potest, sed significat *nunc modo* intelligo aut sentio, quod paulo ante *nondum intelligebam* aut *nondum sentiebam*.

Caeterum animadvertendum est verba Polyclis: Ἄρτι μῦς πίττης γεύεται more Graeco ita dici ut verbi γεύεται subiectum sit (ὁ Ἀπολλόδωρος) ἄρτι μῦς πίττης γεύεται, quae loquendi forma in proverbiis trita est admodum, ut in fragmento Cephisodori apud Phot. v. Ὄνος ὕεται.

Σκώπτεις μ'. ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι.

et apud Aristoph. Lysistr. vs. 927.

ἀλλ' ἢ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.

Ex huius rei observatione emendari potest Aristophanis fragmentum apud Athen. p. 95 D.

ἐγευσάμην χορδῆς ὁ δύστηνος τέκνων.

in vitiosa lectione τέκνων latet *canis* legendumque:

ἐγευσάμην χορδῆς ὁ δύστηνος κύων.

Notum est proverbium χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι apud Theocritum X. 11. et Horatianum:

Ut canis a corio numquam absterrebitur uncto.

Ubi id semel perspexeris etiam hoc mihi dabis ἄρτι non esse partem proverbii, sed a Polycle additum quum praesenti rei proverbium accommodaret. Dicebant Attici μῦς πίττης γεύεται, ut ὄνος ὕεται et κύων χορδῆς ἐγεύσατο. Ex hac re aestimari potest sollertia eorum, qui ex hoc Demosthenis loco proverbium: Ἄρτι μῦς πίττης γεύεται elicuerunt et explicuerunt ἐπὶ τῶν νεωστὶ ἀπαλλασσόντων κακῶς. Nihil huiusmodi illo proverbio significatur, ut modo vidimus.

Recte omisit ἄρτι caeteroquin mirifice vetere proverbio abusus Theocritus XIV. 51. ubi amator ab amica spretus ita conqueritur:

κεἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι.
νῦν δὲ πόθεν; μῦς, φαντὶ, Θεώνιχε, γεύμεθα πίσσας.

quae scriptura si sana est, apparet longe alio sensu dixisse Theocritum μῦς πίσσας γεύμεθα quam Demosthenem μῦς πίττης γεύεται. Sed mihi quidem de scripturae sanitate non plane constat. Γεύμεθα pro γεγεύμεθα dictum non concoquo. Nescio an aliis placeat Meinekii opinio: »*Perfecti formam* γεύμεθα —, *si poëta ex plebeio Siciliensium sermone adscivit, nihil habet quod iure reprehendas.*" mihi quidem non placet. Plebeium Siciliensium sermonem non aliunde quam ex ipso Theocrito et paucis antiquiorum poëtarum laciniis cognitum habemus, sed ex his ne tenuissima quidem duci potest suspicio, cur credamus illam plebem in γέγευμαι aut similibus primam syllabam omisisse. Sed haec obiter. Redeo ad Photium.

Satis ex his apparet quam importune Μῦς ὁ Ταραντῖνος πύκτης ab eruditis magistris huc fuerit arcessitus et quam caute illorum testimonia accipienda sint.

Et Photius et librarii erraverunt in v. Μύστις, quam inter Μυστίλην et Μυσῶν λείαν mediam collocavit sic: Μύστις: ὃ ἔχει ἀντὶ σπλάγχνων τὰ μὴ ἔχοντα σπλάγχνα ζῷα. ἐφ' οὗ τὸν θόλον ὃν πλεῖστον καὶ μέγιστον ἡσίοδος ἔχει· κεῖται δ' εὖ πως ταμα δία δέ τις μύστιχος ὁ στόμαχος τείνει, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων φησί. Habemus librum Aristotelis, ex quo scriba-

rum flagitia manifesta tenentur. Nempe ἡσίοδος dederunt pro ἡ σηπία, et κεῖται δ' εὖ πως ταμα pro κεῖται δὲ ὑπὸ τὸ στόμα. Photius ipse alias res agens Μύϛις legit pro μύτις, et pro δία δέ τις μύϛιχος vera scriptura est: διὰ δὲ τῆς μύτιδος ὁ ϛόμαχος τείνει. Locus Aristotelis legitur in lib. IV. p. 83, 15. Bekkeri: σπλάγχνον δ' οὐδὲν ἔχει τῶν μαλακίων, ἀλλ' ἣν καλοῦσι μύτιν, καὶ ἐπὶ ταύτῃ θόλον. τοῦτον δὲ πλεῖϛον αὐτῶν καὶ μέγιϛον ἡ σηπία ἔχει κτέ. Quid igitur scribas miramur rarum vocabulum μύτις in μύϛις corrumpere (cuius rei exemplum affert Dindorf. e Plutarch. Moral. p. 978. A.) quum ne Photius quidem ab eo errore satis cavere potuerit?

Non facile expedies in v. Ναῦς quomodo dicatur: Ἴωνες νεὼς ἡ νηός, νηΐ. νηΐτην δὲ πληθυντικήν, sed duae syllabae interciderunt, quas sic revoca: νηΐτην δὲ πληθύν (τὴν ναυ)τικήν, ut apud Thucyd. II. 24. νηΐτῃ ϛρατῷ melius interpretantur ναυτικῷ quam Hesychius in Νηΐϛην (Νηΐτην) ϛρατόν: τὸν ἐν ταῖς ναυσί.

Quod statim apud Photium sequitur Ναυσίουσα: ναυσιῶσα· οὕτω λέγει καὶ πλέουσα. sic est scribendum Ναῦς ἰοῦσα, quo facto absurdam dittographiam ναυσιῶσα tuto expunges. Notum est Homericum νηὸς ἰούσης Iliad. A. 482.

Vides scripturam ΝΑΤΣΙΟΤΣΑ hunc errorem peperisse. Genus hoc scribendi, quod lectorem acutum et bene Graece scientem et hoc agentem requirit, apud sequiores iocularia menda protulit; sed quid sequiores culpemus, quum multi Veteres sese in ridiculos errores aut leves dubitationes induerint male divisis aut perverse coniunctis verborum partibus. Notum est Posidippum quum apud Homerum legisset:

αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,

ex ΒΗΡΙΣΟΝ elicuisse nomen unum Βήρισον. vide Scholia Veneta ad Iliad. Λ. 101. Dubitavit Galenus utrum in Hippocratis Prognost. p. 36, 33. Foës. μέλαν ἐόν an μελανέον esset scribendum in verbis: καὶ τὸ δέρμα τὸ περὶ τὸ μέτωπον σκληρόν τε καὶ περιτεταμένον καὶ καρφαλέον ἐόν. καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ξύμπαντος προσώπου χλωρόν τε ἢ καὶ ΜΕΛΑΝΕΟΝ. Sed quum μελανέειν non sit verbum Hippocraticae aetatis et locus μέλαν ἐόν postulet, levis admodum ea dubitatio est.

In v. Νεάσαι: μεταβαλεῖν τὴν ἠροτριασμένην γῆν· ἐπαρο-

τριάσαι, scribe Νεᾶσαι, nam verbum νεᾶν in omnibus temporibus α producit, ut verba omnia in — εᾶν et — ιᾶν exeuntia, veluti ἐᾶσαι, θυμιᾶσαι et in perf. τεθέαμαι, ἴαμαι et sim. Hinc duo alia menda conspiciuntur: non enim ἐπαροτριάσαι Graecum est, sed ἐπαροτριᾶσαι, ut ὀφθαλμιᾶσαι, et plane barbarum est ἠροτριασμένην. Requiritur enim ἠροτριαμένην. Turpius etiam apud Hesychium scribitur: Νεναμένην: ἠροτριωμένην. Ut enim certum est Νενεαμένην genuinum esse, ut τεθεαμένην, sic ἠροτριαμένην est rescribendum. Saepe verbum ἀροτριᾶν, quamquam novicium est, a Graeculis sic mulcatur, quia corrupta re metrica syllabarum quantitates vulgo ignorabantur. Qui ἀροτριάσαι dare solent eadem socordia τεθνᾶναι et δεικνῦναι scribunt. Vetus ἀροῦν, ἀρόσω, ἤροσα plane in desuetudinem abierat, et omnes ἀροτριᾶν, ἀροτριάσω, ἠροτρίασα constanter dicere solebant. Hinc λέξεων conditores formas antiquas appositis novis formis interpretantur. Hesychius Ἀροῦν: ἀροτριᾶν. Ἀρόσει: ἀροτριάσει. Ἤροσα: ἠροτρίασα. Moeris Ἀροῦν Ἀττικῶς, ἀροτριᾶν Ἑλληνικῶς. Grammaticus in Bekk. Anecd. p. 446, 7: Ἀροῦν οὐκ ἀροτριᾶν λέγουσιν (οἱ Ἀττικοί), et 446, 8: Ἀρόσομεν: τὸ ἀροτριάσομεν. Passim ita solent magistri antiquum dicendi usum et novam συνήθειαν inter se componere. Vetus λύομαι erat obsoletum, et in eius locum λυτροῦσθαι et ἀπολυτροῦσθαι subierat. Hinc apud Photium legitur Λυόμενος: ἀντὶ τοῦ λυτρούμενος, et Λυσάμενον: λυτρωσάμενον. Veteres κυλίνδω dixerant, sequiores κυλίω dicebant, et antiquum κυλίνδω in κυλινδῶ depravabant, κυλινδεῖται scribentes pro κυλίνδεται et sim. Hinc apud Photium Κυλινδεῖ: κυλίει scriptum est, at tu rescribe Κυλίνδει et apud Hesychium repone Κυλινδόμενος: κυλιόμενος pro κυλινδούμενος. Veteres κλᾶν dicebant pro *putare vites*, sequiores κλαδεύειν. Hesychius Κλᾶν — τέμνειν ἀμπέλους, ὅπερ ἡμεῖς κλαδεύειν. Passim sic videbis formas antiquas breviores locum cedere formis novis productis, et omnino utilissimum est in singulis dicendi usum lapsu temporis mutatum animadvertere, quoniam scribae sexcenties vitiosam suam loquendi συνήθειαν Antiquis affricare solent et sordibus suis antiqua scripta maculare. Huius rei unum exemplum addam ex ipso verbo ἀροῦν sumtum. Formatur ex ἀροῦν ἄροσις, ἄροτος, ἀροτήρ, ἄροτρον, sed ἄρωμα

(non ἄρομα) ex illa certissima antiquae linguae analogia, de qua diximus aliquid in Novis Lectionibus. Eodem modo ex πέπομαι formatur πόσις, ποτός, πότης, ποτήριον, sed πῶμα (non πόμα): et alia sunt eiusdem generis permulta, in quibus nomina im -μα producunt penultimam, quae in cognatis omnibus corripiatur ut: Βῆμα βάσις, Στῆμα ςάσις, Δῆμα δέσις, Φῦμα φύσις, Λῦμα λύσις, Θῦμα θυσία prima brevi, Κλῖμα κλίσις, Κρῖμα κρίσις, Θῆμα θέσις, Εὕρημα εὕρεσις, Παραίρημα παραίρεσις, et sunt alia complura. Sequiores Graeculi huius rei ignari in his formis multas turbas dare solent et vetustas lectiones depravare. Ipsi θέμα dicebant et ἀνάθεμα et in versu ἄνθεμα, ipsi κρίμα et κλίμα dicebant et πόμα et εὕρεμα et ἔνδυμα media brevi, quae nihilo meliora sunt quam Stoicorum σύμβαμα et παρασύμβαμα. Hinc in Veterum scripta ea labes se insinuavit. Quam saepe πόμα legitur iugulato metro in Tragicorum Codicibus? Nunc πῶμα apud poëtas quidem diligenter repositum est, sed firmiter haeret vitiosa forma et apud alios et in Herodoto, quamquam certum est πόμα non minus Veteribus omnibus inauditum fuisse quam ἀνάθεμα pro ἀνάθημα. A verbo καθίημι formatum est nomen in -μα significans ὅρμος ἐπὶ ςῆθος καταβαίνων. Alii κάθημα appellant, alii κάθεμα. Non est ulla dubitatio quin κάθημα sit antiqua et proba forma. Sequiores utantur suo ἕνεμα, ἄφεμα, κάθεμα. Homerus ex ἵημι formavit ἧμα, ἥμων, ἐφημοσύνη, μεθήμων, alia, et Antiphanes apud Pollucem V. 98. κάθημα dixit, non κάθεμα, quem alii appellabant καθετῆρα. Nempe κάθεσις, κάθετος, καθετήρ dicebant, sed κάθημα, quemadmodum ἄροσις ἄροτος ἀροτήρ, sed ἄρωμα, et πόσις ποτός ποτήρ, sed πῶμα. Eruditis aliter visum. Henr. Stephanus κάθημα ex Antiphane afferens annotat: »*sed κάθεμα fortasse scribendum.*" Bekkerus apud Pollucem veram lectionem expulit, vitiosam recepit admonens: »*κάθεμα Hesychius, libri κάθημα.*" Hesychio fraudi fuit vitiosa popularium et aequalium συνήθεια, quemadmodum et in Ἀρώματα. Affert nempe: Ἀ ρ ό μ α τ α: ἀροτριάματα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφιτα οὕτω λέγεται. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ. tum quasi nova glossa esset subiungitur: Ἀ ρ ο τ ρ ι α μ ά τ ω ν: γεννημάτων, sed nulla est dubitatio quin et Ἀρώματα sit vera scriptura et in loco vel sic pessime habito (nam quid est ἐπὶ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφι-

τα?) interciderint nonnulla, quo *ἀροτριαμάτων* et *γεννημάτων* referenda sint. Magistri saepius *ἀροῦν* interpretantur esse *ἀροτριᾶν* et *γεννᾶν*. Hesychius: *Ἤροσεν*: *ἐγέννησεν*, et *Ἠροῦτο*: *ἠροτριᾶτο, ἐσπείρετο*, et *Κατήροσας*: *ἐφύτευσας, ἐγέννησας*. Sic dicitur *παίδων ἐπ' ἀρότῳ γνησίων*, et apud Sophoclem *ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην* pro *ἐγενόμην*, et (ut Graeculi loquuntur) *ἐγεννήθην*. Itaque *Ἀρωμάτων* excidit, quod magister per *ἀροτριαμάτων, γεννημάτων* fuerat interpretatus. Constabat autem notissimo Aristophanis loco *τὰ ἐσπαρμένα* appellari *ἀρώματα* (non *ἀρόματα*). Nemo enim nesciebat suavissimum locum in *Pace*, qui concluditur his verbis:

ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν
εὖ ποιοῦντος κὠφελοῦντος
τοῦ θεοῦ τἀρώματα.

ad quem locum Scholia antiqua sic corrige: *τἀρώματα τὰ ἀροτριάματα παρὰ τὸ ἀροῦν*. Istic quoque *τἀρόματα* irrepserat, quod Kusterus iugulato misere metro poëtae ipsi alias res agens obtrudebat. Adeo invaluerat opinio *ἄρομα* Graecum esse. Locus Aristophanis peperit aliam opinionem aeque falsam, quae exstat apud Gramm. in Bekk. Anecd. p. 450, 24: *Ἀρώματα οὐ τὰ θυμιάματα οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα*, quae totidem verbis descripsit Suidas. Paulo ante idem Suidas hanc annotatiunculam nescio unde in suam farraginem recepit: *Ἄρομα*: *τὸ ἀροτρίασμα. Ἄρωμα δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου τὸ μυρεψικόν. καὶ ἀρόσιμον κλίμα τὸ ἀροτριούμενον.* Plena haec sunt vitiorum, sed nullius pretii verba propterea tantum affero ut appareat quam impudenter et imperite isti magistri quidlibet de suo comminiscantur. *Ἀρώματα* utroque sensu ab Atticis dici docet locus Aristophanis cum noto Eupolidis fragmento compositus:

περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα,
καὶ τὸν λιβανωτὸν, κεὐθὺ τῶν ἀρωμάτων,

apud Polluc. IX. 47. Nam quis credet Scholiastae Aristophanis ad Pac. l. l. qui quum dixisset: *λέγουσι δ' ἔνιοι καὶ τὰ ἄλφιτα ἀρώματα*, secundum Eupolidis versiculum ad fidem faciendam apposuit? Nempe *τὰ ἀρώματα* erant *σμύρνα τε καὶ τὰ ἄλλα θυμιάματα ἐκ τῆς ἀρωματοφόρου Ἀραβίας*, vid. Plutarchum in Alexandri vita cap. 25. Sibi habeant igitur Grae-

culi suum ἄρομα et πόμα et κάθεμα et εὕρεμα et κρίμα et κλίμα et quidquid est huiusmodi, modo ne corrumpant falsis testimoniis antiqui sermonis sanitatem. Palmam autem inscitiae omnibus praeripit incertus Graeculus, qui Draconis Stratonicensis nomen mentitur et nescio quid περὶ μέτρων et de syllabarum quantitate conscripsit. Audi qua confidentia dicat pag. 69. Herm. Φύμα συςέλλει τὴν ἄρχουσαν. τὰ γὰρ εἰς -μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συςέλλειν αὐτὸ θέλει, οἷον χύμα, πλύμα, φύμα, et iterum pag. 100. Χύμα τὸ υ συςέλλει. τὰ γὰρ εἰς -μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συςέλλειν αὐτὸ θέλει, οἷον ῥύμα, φύμα, θύμα, χύμα. Ut diximus, plane contra est: ea omnia penultimam constanter producunt. Et χύμα quidem Veteribus inauditum est, qui χεῦμα dicebant (ut ῥεῦμα et πνεῦμα), et κατάχυσμα a καταχεῖν. Satis certa sunt δῦμα in ἔνδυμα, θῦμα, κῦμα, λῦμα in κατάλυμα, κνῦμα, ῥῦμα, ςῦμα et φῦμα. Posidippus Athen. pag. 376. F.

διακονοῦμεν νῦν γάμους. τὸ θῦμα βοῦς.

Aristophanes Eccles. 35.

ἤκουσά τοι | ὑποδουμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων.

Euripides Heraclid. 260.

ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα.

Plato Comicus apud Athen. p. 5. D.

παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφυ καὶ ςύματα μισεῖ.

de φῦμα et de κῦμα nemo dubitavit umquam. I nunc et crede Graeculis. Imposuerunt tamen isti Graeculi Dindorfio, qui πλῦμα in πλύμα refingendum esse personato Draconi Stratonicensi credidit, quia apud Nicandrum πλύμα scribitur in κρεάων θολερὸν πλύμα, et aliis locis. Sed Nicander ipse, ut caeteri poëtastri id genus, est θολερὸν πλῦμα viliorum omnium, quibus Graeculorum συνήθεια inquinata est. Poëtastri id genus πόμα scribunt, et ἄνθεμα pro ἀνάθημα, et προσανάκλιμ' ἐρώτων, et κλίμα pro κλῖμα, et εὕρεμα, et ἔνδυμα media correpta, aliaque id genus. Itaque constant sibi quum vetus πλῦμα in πλύμα depravant. Pro πλῦμα nova Atthis πλύσμα usurpaverat, quod formatum est ut ξύσμα et κατάχυσμα. Testis est ipse Photius v. Πλύσμα: οὐ πλύμα. Rectissime igitur viri docti πλύσμα reddiderunt Aristoteli H A. IV p. 103, 24. Bekk.

ὅταν ἐκχυθῇ τὸ πλύσμα τῶν ἰχθύων pro πήλυσμα, quamquam Bekker. πλύμα maluit. Denique sequiores cum multis aliis illud ipsum πλύμα usu receperunt.

In Scymni Chii Περιηγήσει vs. 521.

τὸ πρὸς μεσημβρίαν δὲ καὶ νότον κλίμα
Λάκωνες Ἀργεῖοί τε (κατέχουσιν).

non credo ipsum poëtam tam vitiose locutum esse. Transponenda censeo verba in hunc modum:

τὸ πρὸς μεσημβρίαν δὲ κλῖμα καὶ νότον.

Similiter in carminis prooemio vs. 3. ubi dicit:

ἡ κωμῳδία — τοῦτ' ἔχει
τὸ καὶ βραχέως ἕκαςα καὶ Φράζειν σαφῶς,

idque se imitaturum pollicetur: quod si fecit verba sic composuit:

τὸ καὶ βραχέως ἕκαςα Φράζειν καὶ σαφῶς.

Nunc ad Photium redeo.

Intelligi non potest Νείκας: τιμὰς ὁμοίως Ἀττικοί, sed verum est Νείκας, τειμάς (καὶ τὰ ἄλλα) ὁμοίως Ἀττικοί. Eodem modo infra scriptum est Νείφει: χιονίζει, sed post pauca Νίψαι (Νῖψαι) μακρὰ ἡ πρώτη συλλαβὴ, ὁπότε ἐπὶ νιφετοῦ τάττεται, καὶ ἔνιψεν καὶ ἐνίφθη ἡ γῆ. Male Dindorf. apud Harpocrat. v. Καρκίνος in Pherecratis loco edidit:

ὁπόταν σχολάζῃς νίψον, ἵνα τὰ λήϊα
συγκαρκινωθῇ.

in libris est νῆψον, in quo latet νῖψον. Precatur aliquis Iovem, ut pueri in notissimis precibus: ὗσον, ὗσον, ὦ Φίλε Ζεῦ, κατὰ τῶν ἀρουρῶν τῶν Ἀθηναίων.

Fallitur Photius v. Νεῖν: κολυμβᾶν καὶ τὸ νήθειν. Nempe τὸ νήθειν Attici veteres non νεῖν dixerant, sed νῆν, νῶν, νῶσα cet. ut σμῆν, κνῆν, ψῆν, alia. Series ipsa docet peccavisse librarios, non Photium, in vicinia, ubi legitur:

Νημερτες: ἀληθές.
Νεῖν: νήθειν κρόκην.
Νηνεμία: ἀνέμων ἀπουσία.

manifestum enim est Νῆν rescribi oportere.

Pessime vitiata glossa est v. Νεόνανον. In fine legendum est: νέμειν δὲ τὸ ἔχειν, ὡς τοὺς μετοίκους νέμειν προςάτην ἀντὶ τοῦ ἔχειν.

Graeculorum vitiosa pronuntiatio peperit vitium in Νεοπεφθῆ: ἀρτιμαθῆ. Verum est Νεοπευθῆ, sed isti ut αυ ore efferebant αφ, sic pro ευ dicebant εφ. Hinc καφθείς scribitur pro καυθείς, et contra apud Hesychium Πευθείς: ἑψηθείς pro Πεφθείς.

Photio Νηνίποδες: ἀνυπόδητοι significare videtur. Hesychio Νηδύπους est ἀνυπόδετος. Idem Νήπους ἢ Νήποδας: ἀνυποδέτους esse narrat. Meri errores hi sunt pro Νηλίπους, Νηλίποδες et Νηλίποδας.

Pro Νήτην: μάτην Photius ipse dederat Νὴ τήν: μὰ τήν. Eadem est Hesychii doctrina ΝΗ ΤΟΝ ΘΕΟΝ: μὰ τὸν θεόν. Hoc vero est interpretari! Praeterea notandum νὴ τὸν θεόν neminem Veterum dixisse umquam. Νὴ τὼ θεώ mulieribus Atticis in ore est. Ναὶ τὼ σιώ Spartanos saepe audies dicentes. Νὴ τὸν θεόν aut μὰ τὸν θεόν qui dixerit equidem novi neminem.

Miro errore Photius recepit Νίδες et Hesychius Νιῖδες. Vera lectio est Νήϊδες, quod in ea re ponebatur pro ἀδύνατοι et ἀσθενεῖς. Hinc νηϊδέςεροι est apud Hesychium pro ἀσθενέςεροι.

Tenemus fraudem in Ξυναίρεται: συνάπτεται, quamquam Hesychius Photio opitulatur eadem exhibens v. Ξυναίρεται. At idem post pauca Ξυνερεῖται: συνέπεται affert, in qua lectione si unam litterulam transpones veram habebis, quae est Ξυνείρεται: συνάπτεται. Calamitosum est in libris verbum εἴρειν, cuius composita ἐνείρειν, παρενείρειν, διείρειν, συνείρειν cet. non facile ex librariorum manibus illaesa elabuntur. In summo periculo esse solet perfectum — εἶρμαι, quod in — είρημαι et alia quaedam depravatur. Photius ipse: Συνειρημένον: συνεςραμμένον. Hesychius: Συνείρεται: συνέσπαςαι. Viden emendandum esse συνειρμένον et συνεῖρται?

Inter Ξύνηβον et Ξυνωρίς conspicitur foeda corruptela a Photio non animadversa: Ξυνοθόκος: ξενοδόχος pro ξεινοδόκος. Idem vitium apud Hesychium est. Neutri quidquam de mendo suboluit: quod in vitioso libro uterque reperit securus describit.

In v. Ὠγκυλωμένος: ὑπερήφανος tralaticium mendum inest, quod semel notasse iuvabit. Veteres plurimum utuntur verbis in -λλω et -λλομαι exeuntibus, quibus adiectiva in -λος

respondent, veluti ναυτίλος ναυτίλλομαι, κωτίλος κωτίλλω, ποικίλος ποικίλλω, γογγύλος γογγύλλω, ϛρογγύλος ϛρογγύλλω, δαίδαλος δαιδάλλω, ἀγκύλος ἀγκύλλομαι, ὀγκύλος ὀγκύλλομαι ϛωμύλος ϛωμύλλομαι, et similibus. Graeculi has formas olim obsoletas multis modis corrumpunt, ὀγκύλομαι scribentes aut ὀγκυλῶμαι aut ὀγκυλοῦμαι, vel γογγυλίζω, vel ϛρογγυλίζω, vel ϛωμυλεύομαι, aliaque istiusmodi, quibus docti homines perperam aliquid tribuunt, quum sint merae scribarum hallucinationes. Dindorfius ὀγκυλοῦν et ἐξογκυλοῦν Graeca esse putat. Si auctorem ac testem requiris Tzetzen producit, qui cum omnium risu foras exturbandus est. Eiusdem farinae est ὠγκυλωμένος, quod duplici errore subrepsit in locum verae scripturae ὀγκυλλόμενος, quod in Attica significat ὑψαυχενῶν, ἐπηρμένος καὶ μέγα φρονῶν, et apud Hippocratem ponitur pro *intumescens*, quamquam non sine scribarum fraude, qui pro ταχὺ ὀγκυλλομένη dederunt in Coacis Praenot. p. 219. D Foës. (κοιλίη) τάχιον κυλλομένη et in Prorrhet. p. 75. C. ταχὺ ὀγκουμένη, Utrobique vera lectio est ταχὺ ὀγκυλλομένη, quam servavit Erotianus ἐν τῇ Ἱπποκράτους λέξει ubi in libris est de more ὀγκύλεσθαι pro ὀγκύλλεσθαι et: ὁ δὲ Ἱπποκράτης ὀγκυλωμένην λέγει κοιλίαν τὴν ταχέως εἰς ὄγκον αἰρομένην, sed ὀγκυλλομένην ab eo scriptum esse manifestum est. Idem error apud Hesychium est in Ἀγκύλεσθαι: κάμπτεσθαι pro ἀγκύλλεσθαι, ad quem locum videbis Albertium apud Aretaeum Cappad. I. 6. ὀπισθότονος δὲ κατόπιν ἀγκύλλει τὸν ἄνθρωπον ὡς τὴν κεφαλὴν ἀνακεκλασμένην μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων κέεσθαι, sanissimam lectionem ἀγκύλλει ultro depravantem in ἀγκύλει. Quod Hesychius affert Ὠγύλλοντο propter additam interpretationem συνεκάμπτοντο in ὠγκύλλοντο refingi non potest: itaque superest ut ἠγκύλλοντο verum sit, quod Hesychius cum sexcentis aliis misere corruperit.

Coaluerunt duae glossae, quae nihil inter se commune habebant in v. Ὀδός. Prior mutilata est: Ὀδός: ἀρσενικῶς καὶ οὐδὸς ὁ τῆς θύρας. οὐ χρὴ ὀδός * * *. Excidit aut etymologia malesana, aut aliud quid minimi momenti. Deinde nova glossa sequitur quae integerrima est: Ὀδεύειν οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἀττικῶν, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς ἐπίϛασθαι, παρ' Ὁμήρῳ δέ ἐϛιν.

Semel in Homeri carminibus legitur Iliad. Λ. 569. ἐπὶ νῆας ὁδεύειν. Photius multas eximias de dialecto Attica observationes ex pererudito Ἀττικιςῇ descripsit, ex quarum numero haec est verissima observatio. Sequiores Graeculi passim verbo ὁδεύειν cum multis compositis utuntur, Attici numquam, nisi quod ex ὁ ἔφοδος *circuitor* formarunt ἐφοδεύειν, de qua re in Novis Lectionibus accurate egimus.

Pro Οἰσθείς: εἰκασθείς, ὑπολαβών emenda: Ὀϊσθείς: εἰκάσας, ὑπολαβών. Glossa est Homerica ex notissimo loco Iliad. I. 453.

πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθείς | πολλὰ κατηρᾶτο.

Quia εἰκάσας sic scribitur ut compendium syllabae -ας referat planissime figuram litterae θ factum est ut εἰκασθείς pro εἰκάσας nasceretur.

Pro Ὀκτώπας: ἤτοι ὁ σκορπίος.

Ὀκτώπους: ἢ ὁ μακρὸς ὀκτὼ ποδῶν.

Sic est legendum: Ὀκτώπους: ἤτοι ὁ σκορπίος ἢ ὁ μακρὸς ὀκτὼ ποδῶν. Res manifesta est, quod vel ἤτοι — ἢ demonstrat. Adscriptum in ora libri ὀκτώπους ad emendandam vitiosam scripturam ὀκτώπας has turbas dedit.

Non minus vitiosum est Ὀλέσκει: ὀλοθρεύει, Graecum est Ὀλέκει, ut versu abhinc sexto emendate scriptum est.

Nemo dicebat Ὀλίγα ἄττα, quod post pauca sequitur, sed ὀλίγ' ἄττα omnes, quod multis Veterum locis ab eodem errore est vindicandum.

Vitiosam esse glossam Ὁλόφωνος: ὁ ἀλεκτρυών. οὕτω Κρατῖνος, arguit ipse Cratini locus ab Athenaeo servatus p. 374. D.

ὥσπερ ὁ Περσικὸς ὥραν πᾶσαν καναχῶν ὀλόφωνος ἀλέκτωρ.

Nempe sic Photius et Hesychius debuerant scribere: Ὁλόφωνος ἀλέκτωρ: οὕτω Κρατῖνος. Saepius videbis scribas ubi ἀλέκτωρ esset scriptum notius sibi ἀλεκτρυών substituere. Editur apud Aelianum in Var. Hist. XIII. 17.

Πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλεκτρυών,

παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς τι πασχόντων, sed non sic Aelianus dederat, verum:

Πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ.

quae verba sunt Philocleonis apud Aristophanem in Vespis vs. 1490. Egregie huius rei observatio stabiliet felicissimam

emendationem, qua Herwerdenus meus tres locos Aristophanis restituit in integrum, quos Porsonus in Praefat. ad Eurip. Hecubam p. XLII. vitiosos esse demonstravit, sed emendationem aliis reliquit. Sunt autem hi: Nub. 1429.

σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί.

et Ran. vs. 931:

τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις.

et vs. 937:

οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί' οὐδὲ τραγελάφους, ἅπερ σύ.

Aeschylus enim *ἱππαλέκτορα* dixerat, non *ἱππαλεκτρυόνα*, et omnino *ἀλεκτρυών* a Tragica dictione abhorret, quae solum *ἀλέκτωρ* novit. Habemus igitur ipsam poëtae manum:

τὸν ξουθὸν ἱππαλέκτορα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις,

et *οὐχ ἱππαλέκτορας μὰ Δί' οὐδὲ τραγελάφους*, et *σκέψαι δὲ τοὺς ἀλέκτορας*. Sublatae sunt sic difficultates omnes, et simul intelligimus, qui factum sit ut vitiosa lectio nasceretur. Natum ex *ἀλέκτωρ* pervulgato usu *ἀλεκτοριδεύς*, de quibus formis erudite egit Valckenaerius ad Theocr. Adoniaz. vs. 121. ubi *ἀηδονιδῆες* reposuit pro *ἀηδονιῆες*, comparans *λεοντιδεῖς*, *πιθηκιδεῖς*, *λυκιδεῖς*, *λαγιδεῖς*, *ἀλωπεκιδεῖς*, *χηναλωπεκιδεῖς*, aliaque permulta. Ad horum exempla lepide a Pherecrate, ut alibi ostendimus, appellatus est *κλεπτιδεύς* patris furacis *pullus*. Audi nunc Eustathium ad Odyss. P. 295. p. 1821, 35: apud quem ex Veterum commentariis (*οἱ παλαιοὶ γράφουσιν*) afferuntur *οἷον πατρωνυμικὸν ὁ λαγιδής, ὡς καὶ πελαργιδὴς ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος καὶ λυκιδὴς ὁ τοῦ λύκου, οὕτω δὲ καὶ ἀλεκτοριδής, φασὶ, καὶ χηνιδὴς καὶ περδικιδὴς καὶ ἄλλα.* Haeccine tu Graeca esse Eustathio credes? Cave facias, nam non uno nomine absurdae hae formae sunt *ὁ λαγιδής*, *ὁ λυκιδής*, *ὁ ἀλεκτοριδής* cet. Meliora idem Eustathius annotavit ad Iliad. I. 322. pag. 753, 56: *ὥσπερ χηνιδεῖς λέγονται καὶ περδικιδεῖς καὶ κορωνιδεῖς καὶ ἱερακιδεῖς καὶ περιστεριδεῖς οἱ χηνῶν καὶ περδίκων καὶ τῶν ἑξῆς γόνοι οὕτω καὶ χελιδονιδεῖς οἱ τῶν χελιδόνων.* Dicam autem quae res Eustathium nullius iudicii hominem impulerit in errorem satis iocularem. Nempe optime Graeca sunt ΛΑΓΙΔΗΣ, ΛΥΚΙΔΗΣ et sim. sed non significant haec *ὁ λαγιδής*, *ὁ λυκιδής*, verum *οἱ λαγιδῆς*, *οἱ λυκιδῆς* cet. ut apud Aristophanem *Χαιριδῆς*

βομβαύλιοι. Terminatio Attica -*ῆς* nonnumquam et aliis fraudi fuit Eustathio multo melioribus. Recte Harpocration *Συλλογῆς*: *ὄνομα ἀρχῆς*, perperam alii *συλλογεῖς*. Quia librarii passim eas formas deleverunt, nostrum est in talibus quoque Atticis suum reddere.

Animum alibi occupatum habebat Photius quum inter *'Οπλιτεύειν* et *Ὄπνιος χείρ* insereret *'Οπλίττομαι*: *οὐ πείθομαι. καὶ τοῦτο Βοιώτιον*, pro *'Ο πίττομαι*, ut apud Hesychium emendate scriptum exstat. Quae statim sequuntur *Ὄπνιος* et *ὄπνιον νέφος*, et *ὄπνιος λειμών* vitiosa sunt omnia pro *ὄμπνιος* et *ὄμπνιον*, quae Photius ipse alio loco recte scripta receperat. Ostendimus supra scribas solere importunum *μ* ante labiales inserere de suo, vides eosdem et in contrariam partem peccare.

Quod apud Photium docemur *'Ο προτυχών*: *οὐχ ὁ προστυχών* plane contra est. Saepissime occurrit *ὁ προστυχών*, sed *προτυχών* sicubi legitur ex describentis errore natum esse suspicor ut apud Hesychium *Προτυχών*: *προστυχών, παρατυχών*, ubi *προστυχών* a correctore adscriptum est, ut vitiosum *προτυχών* emendaretur.

Si expenderis Photii glossam *'Οργιουμένοις*: *ἐπιθυμοῦσιν* nullo negotio patriarcham in gravi errore versari intelliges. Nihil aliud est *ὀργιοῦμαι* quam *ὀργισθήσομαι, ὀργίζεσθαι μέλλω*, ut Photius alibi scribit *Πεισόμενον*: *παθεῖν μέλλοντα*, et *Πείσονται*: *πάθωσιν*. Miramur tam puerilia ab eruditis doceri, sed Graeci illorum temporum *δὶς παῖδες* erant. Est autem vitium in *ὀργιουμένοις*, in quo latet *ὀριγνωμένοις*. Nascitur enim ex *ὀρέγομαι* notissima forma *ὀριγνῶμαι*. Photius ipse *'Οριγνώμεθα* affert et *'Οριγνηθῆναι*: *ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆσαι*.

Novum Photii errorem habes in *'Ορθογόη*: *χελιδών*, quod collocavit inter *'Ορθόπτερον* et *'Ορθόφρων*. Vera lectio ex Hesiodo, cuius haec verba sunt, reperitur in Oper. 566:

τὸν δὲ μέτ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδών.

Imposuit Photio liber mendose scriptus unde recepit *οὐκ ἐντελεῖς*: *ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐγκαλέσεις*. Vera scriptura, quae eum fugit, est *οὐκ ἐγκαλεῖς*. Diligenter magistri contractas futuri formas annotare solent, ut Photius v. *Καλοῦμεν*: *ἀντὶ τοῦ καλέσομεν*. Quam saepe sit factum ut in talibus novi-

ciae formae in antiquarum locum irreperent multis exemplis alibi satis ostendimus.

Sat notum est ubi Μαραθῶνι similiaque adverbia apud Veteres legerentur, scribas de suo praepositionem ἐν apponere. Tenemus eos ἐπ' αὐτοφώρῳ apud Photium v. Οὐσίαν, ubi Eupolidis senarius scribarum additamentum respuit:

ὃς τὴν [ἐν] Μαραθῶνι κατέλιφ' ἡμῖν οὐσίαν.

Cum reliquis magistris sequiorum temporum Photius rationem et usum verbi Attici ὀφλισκάνειν et aoristi ὀφλεῖν plane ignoravit. ΟΦΛΕΙΝ istis praesens esse videtur et ὄφλομεν, ὄφλετε, ὄφλουσι Graeca esse opinantur. Itaque ὄφλειν scribunt et ὄφλων. Praeterea duas novas formas ὀφλίσκω et ὀφλάνω pro ὀφλισκάνω commenti sunt Veteribus plane inauditas. Noli quidquam Photio credere ubi scribit: Ὄφλειν: ἀντὶ τοῦ ἡττᾶσθαι ἐν δικαστηρίῳ. et Ὄφλειν καὶ ῥόφειν: τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσιν. Nihil in his veri est. Ὀφλεῖν apud Veteres semper et ubique ἡττηθῆναι significat et ὀφλών est ἡττηθείς. Quod scribae perpetuo ὄφλειν et ὄφλων dare solent, non minus est vitiosum ac si quis λάβειν et λάβων vellet scribere. Eiusdem pretii, id est nullius, sunt hae Photii observationes: Ὀφλάνειν ἀντὶ τοῦ ὀφλισκάνειν, et Ὀφλίσκουσι καὶ ὄφλουσι: χρεωστοῦσιν.

Noli quaerere quid sit Παλτάρια: σεμίδαλις. Lectio bis mendosa est. Πολτάριον, credo, olim fuit.

Elapsa est vocalis una ex nomine Dei Aegyptiaci v. Παμύλης: Αἰγύπτιος θεὸς Πριαπώδης. Hesychius v. Παμύλης servavit Cratini Iunioris octonarium a Meinekio sic emendatum:

ὡς σφοδρῶς Αἰγυπτιώδης, Σωχάρης, Παμύλης.

In proverbio Παρὰ κωφὸν ἀποπέρδειν ut Graeca oratio sit ἀποπαρδεῖν rescribendum est. Πέρδομαι Graecum est (non πέρδω) et παρδήσομαι, sed ἔπαρδον et πέπορδα. Adhuc haeret vitium manifestum in Cratini versiculo apud Photium v. Ῥάζειν. Editur a Meinekio:

ἔρραζε πρὸς τὴν γῆν, ὁ δ' ἠσκάριζε κἀπέπαρδε.

sed statim videbis aoristo locum nullum esse. Libri exhibent κατέπαρδε et καὶ πέπορδε. Perspicuum est verbum simplex requiri. Quin tu igitur emendas: ὁ δ' ἠσκάριζε κἀπεπόρδει.

Quod Photio dicitur παρατεῖναι significare τὸ ἐπιστρέψαι

καὶ ἀπολέσαι, non ipse fallit sed scribae, qui ἐπιτρῖψαι dare debuerant.

In Thucydidea glossa Παραυτίκα: ἐγγιόν τι τοῦ αὐτίκα σημαίνει καὶ ὑπογυώτερον. Θουκυδίδης· εἰ δέ τις τὸ παραυτίκα μὴ ἐθέλοι ξυμμαχεῖν, levis error commissus est. Legitur locus I. 27. εἰ δέ τις τὸ παραυτίκα μὲν μὴ ἐθέλοι ξυμπλεῖν, μετέχειν δὲ [βούλεται] τῆς ἀποικίας πεντήκοντα δραχμὰς καταθέντα Κορινθίας μένειν, unde apparet ξυμπλεῖν pro ξυμμαχεῖν Photio esse reddendum. Voculam μέν omisit auctor τῆς Θουκυδίδου λέξεως, quem Photius describit, ea tantum ex Thucydide de more excerpens quae ad rem praesentem pertinerent. Si quis Thucydidis locum diligenter expenderit et compositionem Thucydideam bene noverit, vehementer ei, ut opinor, additum βούλεται displicebit. Fulcrum est plane inutile a Graeculis contra Atticorum usum saepe supponi solitum. Scatere Thucydidis orationem istiusmodi emblematis multis locis ostendimus. Admonet me haec ipsa Photii glossa loci Thucydidei, in quo ineptum emblema sententiam verborum plane obscuravit atque delevit. Legitur in oratione Plataeensium III. 56: εἰ γὰρ τῷ αὐτίκα [χρησίμῳ] ὑμῶν τε καὶ ἐκείνων πολεμίῳ τὸ δίκαιον λήψεσθε, τοῦ μὲν ὀρθοῦ φανεῖσθε οὐκ ἀληθεῖς κριταὶ ὄντες, τὸ δὲ ξυμφέρον μᾶλλον θεραπεύοντες. Equidem numquam expedire potui quomodo Thucydides τῷ αὐτίκα χρησίμῳ ὑμῶν τε καὶ ἐκείνων πολεμίῳ dicere potuisset, nam quod Interpretes affirmant haec dici pro τῷ τε ὑμῶν χρησίμῳ καὶ τῷ ἐκείνων πολεμίῳ cras credam sed hodie nihil. Expedivit me tandem ex hac inextricabili difficultate Badhamus, qui χρησίμῳ ab inepto interpolatore insertum esse primus perspexit. In eodem capite satis esto digitum intendisse in duo alia sciolorum additamenta: κατὰ τὸν πᾶσι νόμον καθεστῶτα τὸν ἐπιόντα [πολέμιον] ὅσιον εἶναι ἀμύνεσθαι, et in fine capitis: καίτοι χρὴ ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν [ὁμοίως] φαίνεσθαι γιγνώσκοντας. Nunc ad Photium redeundi tempus est.

Non credo esse in Photii λέξει glossam ineptiorem quam haec est:

Παρῆν: παρήμην.
Παρῆσθα: παρῆν.

Quid multa? Coniungantur male divulsa et emendentur in

hunc modum: Παρῇ, παρῇσθα, παρῆν, quae ex aliquo Ἀττικιςῇ descripta accurate referunt Atticam loquendi consuetudinem a Graeculorum usu diversam, quibus παρῆν et παρήμην pro παρῇ, et παρῇς pro παρῇσθα solemne erat dicere.

Saepe E et AI ipsius Photii errore confunduntur. Series docet eum Πατεκίων: ὄνομα κλέπτου posuisse pro Παταικίων. Contra Παραιξόρουσον supra dedit pro παρεξόρουσον.

Πατρίληκτος non est ἡ οὐσία ἡ ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰλημμένη κλήρῳ, sed εἰλη γμένη. Solemne est scribis εἴλημαι (κατείλημαι, περιείλημαι) et εἴληγμαι in notiorem sibi formam εἴλημμαι depravare.

Attigimus iam alibi Porsoni errorem, qui quum in unico Codice Galeano reperisset: Πατριῶται: οἱ δοῦλοι ἐλλήνων festinanter correxit οἱ δοῦλοι τῶν Ἑλλήνων. Vera lectio est Πατριῶται οἱ δοῦλοι ἀλλήλων.

Non est Graecum quod Photius affert Παχύνοοι: παχύνοες, ἀνόητοι, ut neque εὔνοοι vel κακόνοοι. Emenda Παχύνοι et eadem opera v. Θήλυνοι corrige accentum sic ut scribas Θηλύνοι. Decrepitae Graecitatis sordes vides in παχύνοες. Nempe isti qui νοῦς, νοός, νοΐ dicebant ut βοῦς, βοός, βοΐ, in adiectivis compositis eandem rationem retinebant.

Non is est Photius cui credi possit Graecum esse Πέδουρος: μετέωρος. Ionicum μετήορος (ut παρήορος) et Atticum μετέωρος (ex μετάορος) non possunt illam formam πέδουρος umquam induere. Πεδάορον Aeolicum est, quod potuit in Πέδαυρον abire, (idque ipsum latere suspicor apud Hesychium in Πελλύρον: μετέωρον, imo vero ΠΕΔΑΥΡΟΝ), sed in Πέδουρον non potuit.

Fortasse sine culpa est Photius v. Πεπαλμένος: βεβλαμμένος, sed a scribis inquinatus quum ipse dedisset Πεπαλημένος et statim πεπαληκέναι pro πεπαλκέναι.

Nauseam movet vitium in sq. glossa Πεπαλαγμένος: μεμολυσμένος. ἔνθεν καὶ παληλία, τὸ μολύνεσθαι τῇ κόνει, pro ἔνθεν καὶ πάλη διὰ τὸ μολύνεσθαι τῇ κόνει.

Novum scribarum flagitium est v. Πεπλαδικός: ὑγρανθέν, σεσηπός pro πεπλαδηκός. Ab eodem verbo attulit Πλαδῶσιν: ὑγροῖς, χαύνοις, ἀσθενέσιν.

Miror glossam Πέπλεκται: ἥττηται. Μένανδρος. Fieri non

potest ut πλέκειν et πέπλεγμαι huiusmodi quid umquam significaverint, et apud istos magistros πάντα τὰ πράγματα ἐστιν ὁμοῦ. Permiscent omnia: πέπλεγμαι, πέπλιγμαι, πέπληγμαι, πέπλαγμαι, πεπάλαγμαι susque deque habentur et incredibilis nascitur confusio, quam ὁ νοῦς ἐλθὼν διακοσμεῖ. Audi modo Hesychium:

Πεπλαγμένον: μεμολυσμένον.

dic sodes πεπαλαγμένον.

Πέπλαται: ἤπλωται.

πέπταται volebat dicere, semper hic errat.

Πέπληται: πέπληκται.

πεπληγμένον: κεκοσμημένον, ἐκτενισμένον.

Sed, o bone, πεπλεγμένον hoc est, et quod praecedit si Πέπληκται: ἥττηται scripsisses omnia haberent optime, idque ipsum e Menandro Photium apposuisse suspicor.

Mira incogitantia Photium cepit quum scriberet: Περιδεδόσθαι: τὸ συνθέσθαι. Nempe περιδόσθαι hoc dicitur, ut ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. Ipse Homeri locum affert:

εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδος περιδώμεθον.

et in v. Περιδοῦ: συνθοῦ. λέγουσι δὲ καὶ περὶ συνθήκης. οὕτως Δίφιλος. Notus usus est, cuius etiam apud Aristophanem exempla sunt. Itaque quum περιδόσθαι vellet dare, alias res agens περιδεδόσθαι dedit, idque interposuit inter Περιδαρδάπτεσθαι et Περιδεής.

Vidimus supra Η et Ι a Photio confundi, vidimus eum Ν et ΛΙ oscitanter permiscere, concurrunt hi duo errores in Περιδήλιον: πειρατήν, nam vera scriptura est Περίδινον ex noto Platonis loco de Legg. VI. p. 777. D. quem describit Athenaeus IV. p. 264. E. καὶ ἔτι τὰ τῶν λεγομένων περιδίνων τῶν περὶ τὴν Ἰταλίαν γιγνομένων παντοδαπῶν κλοπῶν ἔργα τε καὶ παθήματα. Quoniam in δῖνος producta est prima syllaba δεῖνος scribi solet et δείνησις, δεινητός et sim. Itaque Περίδεινον: πειρατήν apud Hesychium legitur, et statim Περιδεινός: περιπαθής pro Περίδινος: πειρατής. Nil cogitare, ut opinor, intelligis eum, qui serio narrat περιδήλιον significare *praedonem*.

Incredibile est Περιεῖχεν: ὑπερεῖχεν umquam denotare potuisse. Vera lectio erui potest ex Hesychio Περρέχειν: ὑπερ

ἔχειν. Scribe *περιέχειν*, quod in Aeolica dialecto *περρέχειν* sonabat. Photius alicubi reperit Περρεῖχεν: *περιεῖχεν*, sed negligenter descripsit.

Non est Graecum Περιέστηξαν: *περιεκύκλωσαν*, quod inter Περιέστηκεν et Περιεστήξει Photius medium collocavit. Compara Περιστίξαι: *περικυκλῶσαι, περιελθεῖν, περιελάσαι*, et Herodoti locum IV. 2. *περιστίξαντες κατὰ τὰ ἀγγήϊα τοὺς τυφλούς*, et senties ipsius Photii errorem esse, qui *περιέστιξαν* dare debuerat.

Videturne tibi Περιήγγελλεν: *ἐκέλευεν* posse significare? Non potest, sed praepositiones *παρά* et *περί* iam tum, nisi hoc ageres, vix oculis poterant discerni. Παρήγγελλε significat *ἐκέλευεν*.

Post pauca magister quum ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΣ haberet ob oculos dedit: Περιήτητος: *ὁ περιπόρφυρος χιτών*. Glossa est Antiphanis apud Poll. VII. 57.

ἦν χιτὼν ἀμόργινος,
ἕτερος δὲ περιήγητός ἐστιν οὑτοσί.

Non est antiquae Graecitatis Περιστάμενος dicere pro *φεύγων*. Graeculi dicebant pro *evitare, declinare περιίστασθαι*, sed habet plura Photius novicia et *τοῦ πονηροῦ κόμματος*. Ridicule corruptum est quod continuo sequitur: Περιίστασο: *ἀντιλαβοῦ, περισκόπησον*, nam plane contraria sunt *περιστῆναι* et *ἀντιλαβέσθαι*, *evitare* et *arripere*. Emenda sodes *ἀντὶ τοῦ εὐλαβοῦ*, et nota Graeculorum errorem, qui quum nescirent *σκοπεῖν* habere *σκέψομαι, ἐσκεψάμην* et *ἔσκεμμαι*, analogiam secuti *σκοπήσω* et *ἐσκόπησα* ipsi formaverunt.

Pro Περικατατραπήσεται: *ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω συνήθως λέγουσιν*, reponendum esse *περὶ κάτω τραπήσεται* et ubi ea forma legatur et restituenda sit, in Variis Lectionibus demonstravi.

Περικονῆσαι: *περισπογγίσαι* significare auctor est Photius, *εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι*. Si sapis, repudiabis istum testem. Graecum est *περικωνεῖν*. Iuvat apponere ad haec et emendare Hesychiana quaedam.

Περικωδωνῆσαι: *περιρομβῆσαι.*
Περιαγαγεῖν, *σπογγίσαι ἢ περιπιττῶσαι. Λάκωνες.*
Περιλαβεῖν *ἢ περιβαλεῖν καὶ τὰ ὅμοια.*

Viderunt viri docti emendari oportere haec et suppleri in hunc modum:

Περικωδωνίσαι: περιβομβῆσαι.

Περικωνῆσαι: περισπογγίσαι, περιπισσῶσαι.

sed quod Λάκωνες veteri sede non expulerint graviter peccarunt. Num tu περικωνῆσαι Laconicum esse putas? Nempe retrahendum est Λάκωνες ad sequentem glossam sic emendatam Περλαβέν: περιλαβεῖν καὶ τὰ ὅμοια Λάκωνες. Spartani quoque, ut Aeoles, πέρ usurpabant pro περί, ut in Περφίλα et aliis.

Longe turpissimus error est, in quem sese implicuit Photius v. Πεστικόν: τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικόν, ὡς τὸ Εἱλωτικὸν παρὰ Σπαρτιάταις. Collocata haec sunt inter Πεσσοί et Πετάλοις. Itaque non cogitavit aut non meminit Πενέστας et τὸ Πενεστικόν in Thessalia fuisse. Sed quis est, quaeso, qui hoc nesciat? Photius ipse optime id sciebat quum scriberet ea quae in v. Πενέσται leguntur, sed, credo, animum alibi habuit occupatum.

Iterum confudit indoctissime Ω et Ο, ut in περικωνῆσαι, in v. Πεφωρημένα: ἐνηνεγμένα, ubi continuo praecedit Πεφώραται: πεφανέρωται, εὕρηται. Quid opus est dicere veram lectionem esse πεφορημένα? Adscribere iuvat locum Aeliani, in quo Ο pro Ω positum ridiculum et iocularem errorem peperit, qui tamen adhuc omnes elusit. Editur apud Aelianum de Nat. Anim. XII. 38: λέγει τοῦτο Ἀρτέμων ἐν τοῖς Ὅροις τοῖς Κλαζομενίων. Interpres: *in libro de Clazomeniorum finibus.* Mirificum sane libri argumentum ac taedii plenum putes fuisse. Nihil minus. Artemon scripserat Clazomeniorum *Annales*, Κλαζομενίων Ὥρους, sed indocta scribarum natio, ubi Ὧροι in libris Mss. occurrebat, subinde suum Ὅροι stolide substituit, de qua re perdocta est Schweighaeuseri annotatio in Animadv. ad Athen. Tom. II. p. 645 sqq. ad verba Athenaei Νεάνθης ἐν πρώτῳ Ὥρων IV. cap. 76. Exstabant olim Ὧροι Λαμψακηνῶν, Κυζικηνῶν, Ἐφεσίων, Μιλησίων, aliique, sed nusquam res est magis iocularis quam ubi de insulae alicuius *finibus* libri scripti esse dicuntur, veluti quum laudatur Δοῦρις ἐν Ὅροις Σαμίων.

Itaque nulla est dubitatio quin Artemon quoque Κλαζομε-

νίων *Ὥρους* scripserit, et hoc quoque certo indicio Punica librorum fides arguitur.

Quadruplicem errorem in uno vocabulo commissum videbis v. Πλατιάζειν: *ἀλαζονεύεσθαι*. Scriptum erat ΙΤΑΛΙΑΖΕΙΝ *Ἰταλιάζειν*, unde iste effecit quod vides. Diximus aliquid de illo usu verbi *Ἰταλιάζειν* et nominis *Ἰταλιώτης* pro *ἀλαζών* in superioribus.

Capisne quo pacto dicatur Πλειστοβολεῖν: *διαπαίζειν* significare? Non arbitror. Coniunge duas glossas et priorem sic emenda:

Πλειστοβολίνδα παίζειν: *τὸ πλειστοβολεῖν λέγουσιν ὡς ἡμεῖς Ἀττικοί.*

Ecce iterum Crispinus, qui inter Πλεύμων et Πλῆκτρα medium posuit Πλῆγμα: *βῆμα*. Non credo esse unum vocabulum in libris antiquis magis calamitosum quam verbum *πλίσσομαι* et quidquid ex eo verbo nascitur, composita *διαπλίσσω* et *διαπλίσσομαι*, *ἐκπλίσσομαι*, *καταπλίσσομαι*, *περιπλίσσομαι*, et nomina *πλίγμα* et *πλιχάς*, et adverbia *ἀμφιπλίξ*, *περιπλίξ*, et *περιπλίγδην*. Antiquae Graecitatis hae formae sunt et olim intermortuae et obsoletae. Semel apud Homerum *πλίσσοντο* occurrit, semel apud Aristophanem *ἀπεπλίξατο*, semel apud eundem *καταπλιγήσει*. Apud solum Hippocratem *ἐκπλίσσοιτο*, *ἐκπεπλίχθω* et *ἐκπεπλιγμένον* leguntur. Reliqua raro apparent apud Archilochum, Sophoclem, Hippocratem et Strattidem, et in antiquis *λέξεσιν*, quarum lacerae et corruptae quaedam laciniae ad nos perdurarunt. Nusquam autem illae formae intactae et illaesae ex scribarum manibus evaserunt. Nata ex *πλήσσω* et *πλέκω* tantum non ubique irrepunt in locum eorum, quae nemo amplius noverat. Πλίγμα nusquam satis tutum est: aut in *πλῆγμα* depravatur aut in *πλέγμα*, quemadmodum *πεπλιγμένα* numquam sine malo elabitur, sed aut in *πεπληγμένα* depravatur aut in *πεπλεγμένα*. Nullo loco *πλιχάς* labem effugere potuit: ubique *πληχάς* nihili vocabulum eius locum occupavit. Quid autem scribas, servos illiteratos et ineruditos, criminamur, ubi patriarcha unus omnium doctissimus et litteratissimus in eundem errorem se implicat et nil mali suspicans *πλῆγμα* significare docet *βῆμα*. Habebat olim *πλίσσομαι* compositum *καταπλίσσομαι* et aoristum *καταπλιγῆ-*

ναι (ut *καταλλάσσω καταλλαγῆναι, καταπλήσσω καταπλαγῆναι*): huius rei unicum indicium et testimonium ad nos pervenerat, quod scribarum fraude obscuratum ac paene deletum per multa saecula latuit, donec palmaria Dindorfii emendatione in lucem revocaretur. In Hesychii unico Codice Marciano haec leguntur v. *Καταπληγκμήσει*: *τὸ βῆμα καταπλῆγμα λέγουσιν. τὸ οὖν καταθῆσαι μετάγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ κατατρεχόντων οὕτως φασὶν κατακρατηθει*. Felicissime et acutissime Dindorfius reperit in illis latentem glossam Aristophanis in fragmento *τῶν Δαιταλέων* olim in hunc modum depravatam:

ἦ μὴν ἴσως σὺ καταπληγήσει τῷ χρόνῳ.

B. *τὸ καταπληγήσει τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων.*

Nempe utrobique *καταπλιγήσει* reponendum esse vidit ex *καταπλίσσομαι, καταπλιγῆναι* formatum, et esse hoc verbum de palaestra, quemadmodum et *πλίγμα*, quod pro *καταπλῆγμα* rescribi iussit. Sic igitur summam rei egregie Dindorfius constituit, in caeteris, quae minoris momenti sunt, leviter a vero aberrans. Equidem Hesychii locum sic composuerim: *Καταπλιγήσει*: *κατακρατηθήσει. τὸ βῆμα γὰρ πλίγμα λέγουσιν. τὸ οὖν κατακρατῆσαι μετάγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ κατεχόντων οὕτως φασίν*. Utiliter comparabis Hesychium v. *Πλίγμα*: *βῆμα. ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων ὅταν παραβάντες* (L. *περιβάντες*) *τοῖς σκέλεσι κατέχωσιν*, et v. *Περιπεπλεγμένα* (L. *Περιπεπλιγμένα*): *περιπεπλεγμένα τοῖς μέλεσιν* (L. *σκέλεσιν*). *Οἱ γὰρ ἀλεῖπται τὸ βῆμα πλέγμα* (L. *πλίγμα*) *καλοῦσιν*. Haec omnia ex eodem auctore Hesychius descripsit, *ἐκ τῆς Κωμικῆς Λέξεως* Didymi. Quibus mendis haec obsita esse vides, eadem sunt in talibus solemnia ac fere perpetua. Hesychius *Περιπεπλῆχθαι* (*περιπεπλίχθαι*): *διηλλαχέναι τὰ σκέλη ἀσχημόνως*. Idem *Περιπλήξ*: *περιπλέγδην, περιβάδην* et *Περιπλήξ*: *περιειληφώς*. Rectissime Dindorfius restituit *Περιπλίγδην*: *περιβάδην. Περιπλίξ*: *περιειληφώς*. Ubi *περιπεπλιγμένα* posuerat Strattis apud Pollucem II. 173:

τὰ θυγάτρια | περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπεπλιγμένα,

videbis libros *περιπεπληγμένα* et *περιπεπλεγμένα* exhibere. Pau-

lo ante Pollux ita scribit § 172: τὸ περιβάδην ἀμφιπλήξ (ἀμφιπλίξ), ὡς καὶ Σοφοκλῆς κατεχρήσατο ἐπὶ δρακόντων εἰπών·

θαιρὸν ἀμφιπλήξ (ἀμφιπλὶξ) εἰληφότα.

Equidem sic Sophoclem suspicor scripsisse:

δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε.

Eadem labes in διαπλίσσω et διαπλίσσομαι perpetua est. Hesychius Διαπέπληχε: διαβέβηκε. πλήγματα γὰρ βήματα, et Διαπεπληχώς: διεςώς, κεχηνώς, et Διαπλήσσειν: διέλκειν, διαπλέκειν. Recte homines docti Διαπέπλιχε, πλίγματα, Διαπεπλιχώς et Διαπλίσσειν correxerunt. Quod διαπεπλιχώς interpretatur esse κεχηνώς Hippocratica glossa est, apud quem legitur περὶ γυναικ. II. p. 662, 7: διαπεπληχὸς (διαπεπλιχὸς) τὸ ςόμα τῶν μητρέων. De *cruribus dispessis* Hippocrates διαπεπλιγμένα usurpare solet, veluti in Prognost. pag. 37, 48: σκέλεα ὑπτίου κειμένου ξυγκεκαμμένα ἰσχυρῶς καὶ διαπεπλεγμένα (διαπεπλιγμένα), et in Coacis Praenot. pag. 197. A. διαπεπλεγμένα (διαπεπλιγμένα) σκέλεα. Ubique illud verbum cum vitio ambulare videbis. Hesychius Διαπεπλέχθαι (διαπεπλίχθαι): διηλλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀντιβαίνειν. Galenus in Gloss. Hippocr. Διαπεπληγμένα (διαπεπλιγμένα): τὰ ἐπὶ πολὺ κατὰ τὴν πληχάδα (πλιχάδα) διεςῶτα. Archilochi octonarius est apud Dionem Chrysostomum in Orat. XXXIII. p. 399.

οὐ φιλέω μέγαν ςρατηγὸν οὐδὲ διαπεπληγμένον,

cui Hemsterhusius διαπεπλιγμένον reddidit, apud Galenum, qui eodem testimonio ad Hippocratis διαπεπλιγμένα interpretandum utitur, peius etiam διαπεπηγμένον librarii dederunt. Hippocrates subinde utitur composito ἐκπλίσσομαι, quod et ipsum nusquam inviolatum elabitur. In libris est ἧσσον δ' ἂν ἐκπλήσσοιτο (de Artic. p. 789. C.), et μήτε ξυμμεμυκέτω μήτε ἐκπεπλήχθω (Prorrhet. 2. p. 106. F.), et ἢ γὰρ ἀνεσπασμένον ἐςὶν ἢ ἐκπεπληγμένον (ibid. p. 107. D.), pro ἐκπλίσσοιτο, ἐκπεπλίχθω et ἐκπεπλιγμένον: vide Foësium in Oecon. Hippocrat. Qui priscum vocabulum interpretantur eadem contagione inficiuntur. In Erotiani libris scriptum est Ἐκπεπληγμένον: ἐξεπτυγμένον. In Galeni glossis: Ἐκπεπλημένον (in uno libro ἐκπεπληγμένον): ἐκτετραμμένον. Apud Hesychium Ἐκπλήσσοιτο: διάγοιτο. Mendose omnia, ut vides, pro Ἐκπεπλιγ-

μένον et Ἐκπλίσσοιτο, quod Hesychius interpretatur διάγοιτο eodem sensu, quo Pollux Strattidis διαπεπλιγμένα interpretatus est διηχότα τὰ σκέλη. Ne ipsum quidem πλίσσοντο apud Homerum Odyss. Z. 318:

αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσι.

communem labem potuit evitare. Apud Hesychium est Πλήσσοντο: διέβαινον. Apollonius in Lexico Homerico ubi ipsa Homeri verba adscribit scribarum vitio exhibet Πλήσσοντο: διέβαινον. — τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Prorsus nihil horum vitio vacare vides. Et esse hanc scripturae labem in nonnullis perveterem Galeni in Hippocratem commentarii satis demonstrant. Apud Hippocratem de Fractur. pag. 767. E. ἀναγκαίως οὖν ἔχει ἄχροον μὲν καὶ ἐκπεπλιγμένον τὸ ἕλκος εἶναι, vivo Galeno pro ἐκπεπλιγμένον ferebatur alia lectio ἐκπεπιεσμένον, quam Galenus utcumque interpretatur. Vera lectio leviter tantum affecta supererat in loco vicino pag. 773. H: τεκμαίρεσθαι δὲ χρὴ πρὸς τὴν μορφὴν τοῦ ἕλκεος ὅκως ἥκιςα σεσηρὸς καὶ ἐκπεπληγμένον (ἐκπεπλιγμένον) ἔςαι, unde post multa saecula Hippocratis manus restituta est. In multis aliis scribae linguae antiquioris formas obscurarunt, nusquam constantius quam in his, nam praeter Hesychianum Πλίγμα: βῆμα vidimus *nihil* horum usquam in libris emendate esse scriptum. Sed ne hoc quidem evasit, ut ex Schowio nunc video, qui in unico Codice vidit πλῆγμα exaratum esse, ut post pauca πλήξαντα et πλήσσοντο. Veram lectionem reposuit Musurus, qui melius Graece sciebat quam Schowius, cui »*utraque scriptura cum πλῆγμα tum πλίγμα in usu fuisse*" videtur. Quam recte ipse statues. Caeterum Photius erranti fert opem, sed est illa συκίνη ἐπικουρία. Photium quoque tenemus erroris manifestum.

Quam saepe vidimus in Atticorum libris vitiose scribi ποῦ, που, ὅπου et sim. ubi ποῖ, ποι et ὅποι requiri certum esset. Noli mirari istiusmodi vitia. Photio teste Ποῖ significat εἰς τίνα τόπον· τὸ δὲ ποῦ ἐν τίνι τόπῳ καὶ εἰς τίνα τόπον. Sic dudum invaluerat apud omnes, vitiose illud quidem, sed invaluerat. Photius ipse paulo ante Ποῖ θεῖς; interpretatur ποῦ τρέχεις; Habes erroris originem, qui multis locis nobis corrigendus superest.

Recte Dindorfius v. Ποιναν καὶ ἄποιναν: τὸ λύτρον. Σόλων, correxit ποινᾶν et ἀποινᾶν. Perficies eam emendationem ubi pro τὸ λύτρον restitueris τὸ λυτροῦν. Solonis verba exstant apud Demosthenem in Aristocratea § 33. λυμαίνεσθαι δὲ μὴ, μηδὲ ἀποινᾶν, id est, ut ipse Demosthenes interpretatur, μὴ χρήματα πράττεσθαι. τὰ γὰρ χρήματα ἄποινα ὠνόμαζον οἱ παλαιοί, qui accuratius etiam dixisset ἄποινα significare λύτρα.

Monstra loquitur Magister in vv.

Προειδόμενοι: προγνῶςαι.
Προείλαντο: ἠθέλησαν.
Προειλόμεθα: προήκαμεν.

Miro errore Graeculi προειδόμενοι dicebant quum προϊδόμενοι deberent. Eodem modo κατεάξας et κατεαγείς usurpabant pro κατάξας et καταγείς. Finxerunt etiam praesens κατάσσω pro κατάγνυμι (nonnumquam peius etiam κατεάσσω), sicut et ῥήσσω, πήσσω pro ῥήγνυμι, πήγνυμι, aliaque ad eundem modum. Sic et πετάζω pro πετάννυμι irrepsit, et κατασκεδάζω pro κατασκεδάννυμι, et ἀμφιέζω ex ἀμφιέννυμι. Nempe Graeculi ex notissimis futuri et aoristi formis praesentis formam ignotam sibi colligebant. Ex κατάξω, ῥήξω, πήξω, πετῶ ἐπέτασα, κατασκεδῶ κατεσκέδασα, ἀμφιῶ ἠμφίεσα, ista omnia indocte ipsi formarunt. Κατεαγέναι et κατεαγώς noverant: inscite admodum his κατεάξαι et κατεάξας accommodarunt. Quia non intelligebant κατεαγέναι passivum esse commenti sunt novum κατέαγμαι, eodem errore pro κατέσβηκα dicebant κατέσβεσμαι, et ἔρρηγμαι pro ἔρρωγα, et turpius etiam καθέςαμαι pro καθέςηκα. Passim in Codd. occurrunt προειδόμενος, ὑπειδόμενος et sim., quae in antiquis scriptoribus non sunt ullo modo ferenda. Non minus frequenti errore εἱλόμην, ἀφειλόμην, προειλόμην depravantur in εἱλάμην, ἀφειλάμην, προειλάμην cet. ut εὗρον in εὗρα, εὑρόμην in εὑράμην, et ὠσφρόμην in ὠσφράμην. Omnino ubi Graecitas consenuit aoristi secundi formae paullatim obsolescere coeperunt et non sine barbarismis in aoristos primos converti. Sic ἔπεσα natum est: sic ἐβλάςησα, ἡμάρτησα, ἔλειψα, ἔφευξα, aliaque propullularunt. Diversissimi generis mendum in Προειλόμεθα: προήκαμεν commissum est. Nihil inter se commune habent προαιροῦμαι et προΐημι. Abun-

dat male syllaba et Προείμεθα probum ac verum est.

Quod inter Προθελύμνους et Προθεσμίας collocatum est Πρωθήβας: πρώτους ἀκμάζοντας νέους a correctore est, qui turpem Photii errorem Προθήβας concoquere non potuit. Imposuit Photio vetus librorum mendum, quo Hesychius quoque deceptus est, qui inter Προθέων et Πρόθημα inseruit Προθῆβαι: ἀρτίως ἀκμάζοντες. Nihil istis subolet in talibus umquam. Aperte mendosas librorum scripturas et manifesto absurdas securi recipiunt. Apud Hesychium suis locis κατὰ ϛοιχεῖον leguntur: Προτόγονος, Προτόλειον, Προτορύμῳ: ἐν τῷ ἀκρορύμῳ, et alio loco Πρωτορύμῳ (pro πρώτῳ ῥυμῷ Iliad. Z. 436. et ἐν ἄκρῳ ῥυμῷ). Idem Προῖαι ἄπιοι exhibet pro πρῷαι, et Πλοῖματα pro Πλώϊμα τά, et Πρόϊμον pro πρώϊμον, et Πρόϊζα pro πρώϊζα, et Προίρης pro Πρῴρης, et Προνόπως pro Προνωπής, et Προσῴδιον pro προσόδιον. Idem Hesychius, quum suo loco Πρωθῆβαι: ἄρτι ἀκμάζοντες collocasset, praemisit Πρωθήβους: ἀκμαίους et subiungit Πρώηβες: ἄρτι ἀκμάζοντες. Utrumque vitiosum esse intelligis.

Qui Hesychium non diu et multum trivit numquam poterit inducere in animum tantum inscitiae et stuporis cadere in hominem, qui eruditam antiqui sermonis λέξιν condere instituit. Qui pro Προσεμφερές scribere potuit πρὸς ἐλιφερές, et pro προετικός modo Προεϛηκός modo Προεκτικός, et pro Προαλέϛερον modo προκαδέϛερον modo προκαλέϛερον, et pro Προϛερνιζόμενος προπερίζομενος, ut supra Προθεμενισάμενος pro προϛερνισάμενος, et (ut aliquando finem faciam) qui Προσφανῆ pro Γεωφανῆ dare potuit, qualem tu Graecitatis magistrum ac testem putas esse? Photius non est multo melior vel diligentior, qui Πλοΐζει et Πλόϊμα recepit nescius Πλώϊμα tantum Graece dici et Πλωΐζω. Quod hodie apud Photium emendate scribitur Πλωΐζει: πορεύεται alicui correctori deberi series arguit, nam inter Πλινθιεῖον et Πλοιάρια illa glossa legitur.

Novum inscitiae exemplum est in v.

Πρὸ κώπης: ἕτοιμος, πρόχειρος.

Πρόληψις: γνῶσις.

nam fallitur Porsonus πρόκωπος reponens. Debuerat προνωπής dicere, quae Euripidis glossa est ex Andromache vs. 729:

ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρει.

Nonnumquam factum esse vidi ut antiqua scribendi compendia ab eruditis magistris non animadversa errores parerent. Προπάτωρ, ut Photius scribit, significat ἢ ὁ πάππος ἢ ὁ πρόγονος. Hesychius Προπάτωρ: πατρὸς πατήρ et Προμήτωρ: πατὴρ μητρός. In tribus hisce unus et idem error commissus est neglecta lineola in ΠΡ̄Ο —, quae erat indicio πατροπάτωρ et πατρομήτωρ esse legenda. Photius igitur προπάτωρ et πατροπάτωρ confudit.

Quis est tam credulus ut Photio scribenti Πρόπιον: μάντευμα fidem habendam esse putet? Θεοπρόπιον olim eo sensu dici nemo nescit, unde nihili magister πρόπιον quoque Graecum esse suspicatus est.

Recte admonuit Ἀττικιστής nescio quis: Προσερρύη: προσεφοίτησεν, προσῆλθεν, οὐ προσέρευσεν, nisi quod προσέρρευσεν scribendum. Librarii suo arbitratu litteram ρ, ut casus et fortuna fert, aut geminant aut non geminant. Quid sit scribendum analogia et dicendi usus ubique demonstrant. Hesychius Προσερύη: προσῆλθεν pro προσερρύη. Photius supra Παράρυμμα ποδός dedit pro παράρρυμα, et Παραρυῶμεν: παραπέσωμεν. Apud Hesychium est Ἀνάρημα: κήρυγμα pro ἀνάρρημα, et passim sic errari videbis. Sequiorum vitiosa συνήθεια aoristum ἔρρευσα progenuit. Veteres non aliter quam ἐρρύην et ῥυήσομαι dicebant, idque tanta constantia ut unus et alter locus, ubi ῥεύσας et περιρρεῦσαι legitur apud Atticos, sine ulla dubitatione mendosus debeat videri.

Affertur ex Aristophane πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ de Cratino dictum in Equitt. 528, sed praeter formam barbaram quid est ῥυῆναι πολλῷ ἐπαίνῳ? Latet aliquid in ῥεύσας, quod non exputo. Affertur e Lycurgi Leocratea § 96. λέγεται γὰρ κύκλῳ τὸν τόπον ἐκεῖνον περιρρεῦσαι τὸ πῦρ, sed περιρρυῆναι reponendum esse concedes mihi ubi animadverteris ἐρρύην, ῥυήσομαι et ἐρρύηκα cum compositis omnibus *perpetuo* omnium usu teri. Restituerim formam κατερρύη in fragmento Archilochi apud Aelianum in Var. Hist. IV. 14. comparato loco Nicetae, quem Kuhnius attulit, in hunc modum: πολλάκις τὰ — μετὰ πολλῶν πόνων συναχθέντα χρήματα κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον·

(Ἀθρό') εἰς πόρνης γυναικὸς ἔντερον κατερρύη.

Pro κατερρύη Aelianus καταίρουσιν habet, Nicetas εἰς ἔντερον πόρνης γυναικὸς μεταρρυΐσκεσθαι τὰ χρόνῳ καὶ πόνῳ συλλεγέντα μακρῷ, unde non sine aliqua veri specie elicias hunc octonarium:

Τὰν μακρῷ χρόνῳ πόνῳ τε συλλεγέντα πολλάκις
'Αθρό' εἰς πόρνης γυναικὸς ἔντερον κατερρύη.

Quam recte ἀθρόα in tali re ponatur et τοῖς ἐν μακρῷ χρόνῳ συλλεγεῖσιν opponatur nihil opus est docere. Utilius locum Demosthenis insulsissimo emblemate liberabo. Legitur in Aristocratea § 21: ἄριϛα ἃ προσήκει συνήσετε χωρὶς ἕκαϛα σκοποῦντες καὶ οὐχ [ἅμα πάντα] ἀθρόα ἐξετάζοντες. Recte nescio quis in ora libri annotavit ἀθρόα significare ἅμα πάντα, si quis id forte nesciret, sed non multum vereor ne cui acutiori ipse Orator ita locutus esse videatur. Nunc ad Photium redeo.

Non habet Graecam speciem glossa Προσηροσίαι: αἱ πρὸ τοῦ ἀρότου γινόμεναι θυσίαι. Quis, quaeso, in tali re praepositioni πρός locus est? Praeterea certa in nominibus huiusmodi analogia postulat ut dicatur τὰ προηρόσια, ut paulo ante Προπολέμια: ἔοικεν εἶναι τὰ πρὸ τοῦ πολέμου θυόμενα ὑπὲρ τῆς νίκης, et τὰ προτέλεια, διαβατήρια θύειν et θύειν εἰσιτήρια et εὐαγγέλια θύειν, et complura alia sunt similia. Itaque et Προηρόσια verum est et sic appellatur ἡ πρὸ τοῦ ἀρότου γιγνομένη θυσία, non αἱ — θυσίαι. Ter in eodem vocabulo erratum est in superioribus, ubi bis male Προηροσία scribitur, semel etiam peius Προηροσίαι. Alio modo eadem glossa vitiata est apud Hesychium Πρηροσία: θυσία 'Αθήνησιν, imo vero Προηρόσια.

Satis apparet ex his non scribas tantum sed ipsos etiam magistros ineptum in modum πρό et πρός confundere. Apud Hesychium est Πρὸ ἠῶ: πρὸς ἀνατολήν, bellissime, ut vides, ex Homeri locis: πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε. Apud eundem est Προσκρόσσας: ἄλλας ἐπ' ἄλλας. κλιμακηδόν, pro Homerico Προκρόσσας. Idem habet Προσθέοντα: ἔμπροσθεν τρέχοντα, quum Προθέοντα deberet. Sed vix quidquam in eo homine miraberis, qui serio annotavit Προπαδίζων: προβαίνων πρὸ τῆς ἀσπίδος interpretans verba Homeri: ὑπασπίδια προποδίζων. Fieri potest ut sine vitio scripserit ὑπὸ τῆς ἀσπίδος,

sed Προπαδίζων ipsius errorem esse series demonstrat. Sequitur enim Προπαιδεύματα, Πρόπαις κτέ. Ridicule paulo ante posuit Πρόκαυτα: προειρημένα, προηκουσμένα, ipse post pauca suo loco affert emendatam lectionem Πρόκλυτα. Obiter eum duobus vitiis liberabo, quae scribae commiserunt. In Προβάλλειν ἄρνα: τὸ ἐπαγγεῖλαι natum est τὸ ex $\overset{\lambda}{\pi o}$ id est πόλεμον ἐπαγγεῖλαι. Caeterum ut in praecedente glossa Προβάλλει: ἐρωτήσει apparet προβαλεῖ verum esse, sic in hac quoque προβαλεῖν ἄρνα legendum esse monstrat aoristus ἐπαγγεῖλαι. Confunduntur πόλις, πολιτεία, πόλεμος propter communem scripturam $\overset{\lambda}{\pi o}$. Sic inter se permutantur ποτέ, ποτός et ποταμός, quia haec omnia a tachygraphis sic scribuntur $\overset{\tau}{\pi o}$. Alter Hesychii locus a scribis pessime mulcatus est in v. Πρωτογύναικες: οἱ μὴ ἀνηγμένοι γυναῖκας, imo vero οἱ μίαν ἠγμένοι γυναῖκα. In Codice est οἱ μυῖαν ἠγμένοι γυναῖκες. Vides nihil esse istis homuncionibus stolidius, quibus nonnulli omnia credenda esse serio existimant.

Negligenter Photius Προστέρνησα: περιεπτυξάμην recepit pro Προσεςερνισάμην.

Non minore oscitantia admisit Προυνούςερος: ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος. Σοφοκλῆς, et Προυνουργέςατον: προτιμότερον. Interposita haec sunt inter Προῦπτον et Προὔργου, itaque ipsius Photii errores sunt, qui tamen facile scire poterat πρόνους et προνούςερος Graeca esse, ut ἄνους ἀνούςερος, εὔνους εὐνούςερος, et in altera glossa Προυργιέςατον. Promiscue enim Attici προυργιαίτερον et προυργιέςερον dicere solebant. Eodem erroris genere Hesychius dedit Προύχνου: παντελοῦς pro Πρόχνυ: παντελῶς, et Προυτροπάδην: κατὰ τροπήν, pro Προτροπάδην. Exstat locus Sophoclis, quem Photius respiciebat in Aiace vs. 119:

τούτου τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ἦν προνούςερος;

In v. Προφορούμενοι tralaticio errore scriptum est προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφθείρειν τὸν ςήμονα τοῖς διαζομένοις. Ridicule παραφθείρειν positum est pro παραφέρειν. Notabilis is error est: saepe videbis in libris φ et φθ confundi, quemadmodum saepissime φ et φρ confunduntur. Deinde er-

ror errorem parit: φέρω, ut vides, in φθείρω corrumpitur, contra vidi nonnumquam περιφθείρομαι in περιφέρομαι depravatum, cuius rei alias exempla proferam. Permiscentur inter se φορά, φθορά et φρουρά, quemadmodum φρονεῖν, φθονεῖν, φορεῖν et φρουρεῖν inter se ineptissime mutant locum. Apud Hesychium legitur Διαπεφρούρηται βίος: — ἡ διὰ τοῦ βίου φθορὰ συντετέλεσται, pro φρουρά. Ridicula sententia est in Philostrati Epistola 28. Kais. καὶ γὰρ ξένος ἐπιεικὴς δύναται γενέσθαι καὶ πολίτης κακός, ὅσῳ καὶ τοῦ φρονεῖν ἐγγύτερός ἐστιν. Intelliges locum si φθονεῖν rescripseris. Et multa simili modo laborant. Promiscue vero φ et φθ a scribis exarantur nulla prorsus sententiae aut Graecitatis ratione habita: φόνος an φθόνος scribendum sit, φῇ an φθῇ, διαφορά an διαφθορά, ἀδιάφορον an ἀδιάφθορον non ex libris sed sola ratione discerni potest. Monstra sic lectionum pariuntur. Comici incerti senarius est in Schneidew. Coniect. Crit. p. 117.

σύγγνωθί μοι καὶ μὴ χαλεφῇς, ὦ πάτερ,

pro χαλεφθῇς. Apud Onosandrum Strateg. p. 63. editur: τὸ δυνάμενον καιρῷ φασθῆναι pro φθασθῆναι. Apud Scholiast. Apollon. Rhod. II. 1113. est ῥαισθεῖσα δὲ ἡ διαφαρεῖσα pro διαφθαρεῖσα, et passim similia recurrunt. In Neoclis fragmento apud Stobaeum Floril. 20, 34. ubi Medea sic loquitur:

φεῦ, | τάλαινα τόλμης, ἢ πολὺν πόνον βραχεῖ
διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ,

non miraberis διαφέρουσα in alio libro scriptum esse. In eiusdem tragici fragmento apud Scholiast. Eurip. Med. 1377. eodem errore legebatur: τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίστῳ μόρῳ | φέρεις pro αἰσχίστῳ μόρῳ φθερεῖ, ut recte viri docti reposuerunt. Simili de causa perpetuo inter se confunduntur φθέγγομαι, φέγγομαι, φλέγομαι, cuius rei exemplum esto versiculus Simiae Rhodii apud Choeroboscum in Theod. Canon. p. 16, 35. Gaisf. ubi agit de nominativo τὸ κράς, cuius exemplum apponit:

χρυσῶτυφαέθοντι πολύλιστος φαίνεται κράς.

In Codice Marciano est φθέγγεται κράς, cui suprascriptum φαίνεται. Vera lectio est, ut vides:

χρυσῷ τοι, Φαέθων, τὸ πολύλλιστον φλέγεται κράς.

Iterum Photius πρό et πρός confudit in Προσφερέςερον: βέλτιον, nam certum est προφερέςερον eo sensu dici solere.

Mirifica glossa est Προχάζοις: προβαίνοις, sed multo etiam magis est mirificum quod narrat Hesychius Προχάζοις esse et προβαίνοις et ἀναποδίζοις, ut idem verbum et *referre* pedem et *proferre* significet.

Quod scribit Photius Πρυμνήν: κάτωθεν, ἐκ ῥιζῶν, aut fallit aut fallitur, nam πρυμνόθεν ponere debuerat.

Descripsit ex aliquo Atticista Πρώϊα: οὐ πρώϊμα. καὶ δισυλλάβως πρωΐ. Rescribe sodes καὶ δισυλλάβως πρῷα. Attici constanter πρῴ dicebant, non πρωΐ, sed vetus scriptura ΠΡΩΙ in errorem inducebat scribas Homericae lectioni assuetos. Alii de more I omittebant et vitiose πρώ vel πρῶ scribebant. Idem error pervulgatus est ac paene perpetuus in πρῴην, pro quo πρώην poni solet. Athenienses igitur πρῷα dicebant, non πρώϊμα, ut Aristophanes in Vespis vs. 264:

δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἄττα μὴ 'ςι πρῷα,

ubi in πρώϊα Ravennas et Venetus conspirant iugulato metro. Similiter Atticos dixisse πρῴκαρπος et πρῴσπορος consentaneum est, quae respondent formis ὀψίκαρπος et ὀψίσπορος, non πρωΐκαρπος et πρωΐσπορος, quae vulgo leguntur. Nulla est hodie dubitatio quin λῄζομαι sit scribendum apud Atticos pro ληΐζομαι, et ᾔθεος pro ἠΐθεος, et ᾐών pro ἠϊών, quae omnia sunt Ionibus relinquenda. Sic igitur πρωΐ quoque et πρῴ, πρώϊος et πρῷος erunt distinguenda.

In voce Πτακείς (L. Πτακίς): δειλός, ὁ ἐπτηκώς, miror Porsonum et Dindorfium formam ἐπτηκώς concoquere potuisse. Equidem ἐπτηχέναι novi et ἐπτηχώς, sed ἐπτηκέναι unde natum sit non exputo. Gravius etiam erravit Bekkerus quum apud Flavium Iosephum de B. I. I. 17. § 7. reponeret τέως δὲ ὑποπεπτηχότες καὶ λανθάνοντες, quum esset in libris ὑποπεπτηκότες, in quo ὑπεπτηχότες latebat.

Quid sibi vult Πτῆται: πέτεται? Non potest πτῆται aliunde repeti quam ex aoristo ἐπτόμην, et sic ἀνάπτηται et κατάπτηται, et ἀνάπτωνται et κατάπτωνται formantur. Quod autem Photius glossam per πέτεται interpretatur admonet me loci Aristophanei, quem vetustissimus error inficit nullo negotio deprehendendus et certa emendatione eximendus, quae

eadem opera veterem glossam iam Photii aetate corruptam restituet in integrum. Legitur in Avibus vs. 252:

ὧν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης
φῦλα μετ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται,

sed non est ita ab ipso Aristophane scriptum. Vera lectio erui potest ex antiquo Scholio: ἔϛι δὲ παρὰ τὰ Ἀλκμᾶνος:

ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται.

διὸ καὶ Δωρικῶς εἴρηται. Quid autem est, quod in his apud Alcmanem et propterea apud Aristophanem quoque Δωρικῶς εἴρηται? Equidem nihil video: sed video quid sit emendandum, ut uterque poëta δωρίζειν videatur. Nempe ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται, vide Ahrens de Dial. Dorica p. 195. et in ipso Alcmanis fragmento, quod longe auctius ex Antigono Carystio attulit Bergkius in Poët. Lyr. p. 543. rectissime ποτῆται scriptum est. Itaque quemadmodum apud Aristophanem apertum est ποτῆται reponi oportere, sic suspicor in antiquam Aristophanis λέξιν, unde permulta Photius descripsit, ex hoc ipso loco receptum fuisse Ποτῆται: πέτεται, quae deinde labem quam vides concepit.

Turpissimum errorem, in quem sese Photius implicuit v. Πτύσχλοι: ὑποδημάτιόν τι καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ σ πτύχλοι, aperuit Hemsterhusius ad Hesychium v. Ἔπτυσκλον: ἀνδρεῖον ὑπόδημα. Docuit vir summus qui essent in calceamento ὕσκλοι sive ὕσχλοι, et ὑπόδημα ὑσκλωτόν, et sic ex ἑπτά et ὕσχλος nomen ἕπτυσχλον esse formatum, quod monstrose depravatum esse apud Hesychium in v. Πτύοχλον: ὑπόδημα ἀνδρεῖον. Eiusdem monetae esse vides Photianum πτύσχλοι et πτύχλοι.

Verbo tantum attingam Photianum Πυκνή: ἡ τῶν Ἀθηναίων ἐκκλησία, et Κλείδημος δέ φησι πύκναν ὀνομασθῆναι κτέ. Iam tum igitur eruditi nesciebant πνύξ pro πύκνς dictum habere πυκνός, πυκνί et πύκνα; quid igitur indoctos scribas miramur veteres formas Atticas perpetuo depravare?

Si revera Veteres, ut Photius auctor est, appellabant Πυλαιϛάτους: τοὺς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας μήτε πράσσοντας, equidem ipsum Photium πυλαίϛατόν τινα dicerem fuisse, namque nunc quoque οὐδὲν ὑγιὲς λέγει. Vera scriptura est Πυλαϊϛάς: τοὺς μηδὲν ὑγιές κτέ. sed quia scribarum consuetudo est πυλαϊϛὰς τούς scribere in hunc modum πυλαϊϛὰϛοὺς, ut

sexcenties in Codd. antiquis vidi, confusis ϛ et τ nata est bellissima scriptura πυλαιϛάτους. Πυλαία apud Veteres appellatur locus, quo homines nequam et fraudulenti coibant, sed cuiusmodi illud fuerit flagitiorum et mendaciorum conciliabulum adhuc frustra quaesivi. Hoc solum video absurdum esse et ridiculum credere Amphictyonum ad Thermopylas concilium dici, quoniam illuc ex diversis civitatibus multi confluerent. Nil commiserunt boni Amphictyones cur eorum conventus nugarum et praestigiarum congeries et colluvies vulgo diceretur. Et quid facies noto Plutarchi loco in Instit. Lacon. p. 239. C. ubi νεανίσκος ἐκ τοῦ γυμνασίου increpatur, ὅτι τὴν ἐς Πυλαίαν ὁδὸν ἠπίϛατο. Vides eam πυλαίαν non apud Thermopylas, sed aliquanto propius urbem Spartam fuisse. Itaque Stephano nil crediderim, quum Plutarchi locum in Pyrrho cap. 29. ταῦτα μέν ἐϛι Πυλαϊκῆς ὀχλαγωγίας interpretatur: »*haec Thermopylarum ineptias redolent.*" Meliora igitur quaerenda sunt, quo πυλαία, πυλαΐζειν et πυλαϊϛαί referantur.

Excidit una litterula v. Ῥαμφάξει: ῥυγχωθήσει, emenda ῥύγχῳ ὠθήσει.

Democritea glossa est duplici mendo deformata v. Ῥερυθμῶσθαι: ἐσχηματίσθαι, συγκεκρίσθαι. Democriteum ῥυσμός pro σχῆμα dici solitum in ῥυθμός refingitur, ut ῥυσμοῦσθαι in ῥυθμοῦσθαι. Itaque ἐρρυσμῶσθαι genuinam formam esse arbitror. Praesens habet Hesychius Ῥυσμοῦσθαι: συγκρίνεσθαι.

Inseruit importunum σ Photius in Ῥυϛῆρας καὶ βρυτῆρας: τὰς ἡνίας, namque *lora* ῥυτῆρας dici et nemo nescit, et Photius ipse post pauca docet, et Aeolicum βρυτῆρας, (ut βρόδα pro ῥόδα) egregie confirmat.

Inauditum nomen oscitanter finxit v. Σηγάνιοι πυροί, quum in aliquo libro ΣΗΓΑΝΙΟΙ male legisset. Meliora dedit v. Τήτινοι πυροί: οἱ τετράμηνοι, οὓς Ἴωνες σηταν‌ίους καλοῦσιν. Post pauca Σήκιννις ab eo appellatur, quae Σίκιννις erat dicenda, et ab ipso Photio suo loco inter Σίκερα et Σίκλος recte dicitur. Sed nusquam in talibus hoc agit Photius, qui Σαλάβην habet et Σαλάμβην, Σκαβωνίδαι et Σκαμβωνίδαι, aliaque id genus, quorum alterum vitiosum esse ne suspicatur quidem.

Saepe erratur apud Photium in nominibus auctorum, quae

glossis quibusdam apponuntur. Cratini nomen apponit v. Σκανδάληθρα verbis σκανδάληθρ' ἱςὰς ἐπῶν, quae Aristophanis esse in Acharnensibus certum est. Nec facile crediderim Sophoclem usum esse vocabulo σίκλος pro ςαθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς. Verum vidit Dindorfius, qui glossam ad suum auctorem retulit, nempe Xenophontem in Anabasi I. 5. 6. ὁ δὲ σίγλος (σίκλος) δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον Ἀττικούς. Quod apud Photium praecedit Σίκλος καὶ τὸ ἐναντίον καὶ ςαθμὸς βαρβαρικός, pro depravata lectione ἐναντίον Dindorfius veram ἐνώτιον ex Hesychio reposuit. Apud Hesychium v. Σιγλοφόρων latet incerti poëtae fragmentum anapaesticum:

* σιγλοφόρων ςάσις εὐνούχων.

Mira est Photii annotatiuncula: Σκαπανέα λέγουσιν οὐ σκαφανέα. Facile credimus, nam σκαφανεύς est mera barbaries. Recte Alberti ad Hesych. v. Σκαπανεύς emendavit σκαφέα, sed diligenter videndum ecquid ea observatio habeat veri. Qui hoc aliquando indagabunt caveant sibi ne credant Hasio, qui ad Steph. Thes. v. Σκαφεύς ex Alcmane attulit ἦσκέ τις σκαφεὺς ἀνάσσων. Vide quantum prosit accentus bene notare: σκάφευς (i. e. σκάφους) ἀνάσσων Alcman dixerat, quod Dindorfius olim occupavit emendare.

Non est gravius genus corruptelae quam quo laborant verba Photii Σκεδάζει: σκορπίζει. Non est enim σκεδάζει vetus glossa, sed vitiosa Graeculorum forma pro σκεδάννυσι. Ipsa glossa intercidit, sed in lucem revocari nullo negotio potest in hunc modum (Σκαριφᾶται): σκεδάζει, σκορπίζει. Usitatius erat Διασκαριφᾶσθαι, sed saepe λέξεων collectores verborum compositorum praepositiones omittunt. Exemplum est in vicinia, ubi legitur: Σκινδαλεύειν: ἀναςαυροῦν. Platonis glossa est, qui ἀνασκινδυλεύειν dixeral in noto loco de Rep. II. p. 362. A. ὁ δίκαιος μαςιγώσεται, ςρεβλώσεται, δεδήσεται, ἐκκαυθήσεται τὠφθαλμὼ, τελευτῶν πάντα κακὰ παθὼν ἀνασκινδυλευθήσεται, quo referenda est glossa Hesychiana: Ἀνασκινδυλεύεσθαι: ἀνασκολοπίζεσθαι. Reliqua quae huc faciunt dabit Ruhnken. ad Tim. p. 32. Hoc solum addo σκινδαλεύειν an σκινδυλεύειν nusquam locorum a magistris lectum esse, sed resecta praepositione ex Platonis loco repetitum.

Quod scribit Σκέρβορε: λοίδορε male scribit pro Σκέρβολλε: λοιδόρει, quod sumtum ex Aristophaneo: καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά. in Equitt. vs. 821.

Fugit Photium ratio quum scriberet: Σκιωρῖται: λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων Ἀρκαδικός. Quamquam enim nil mirari in illis debeamus, vix tamen capias quo pacto Σκιρῖται notissimum nomen patriarcham doctissimum fugere potuerit.

Titulus libri a Iuba scripti graviter corruptus est v. Σκομβρίσαι: παρὰ Ἰόβᾳ ἐν β′ φθορᾶς λέξεως. Emenda ἐν β′ διεφθορυίας λέξεως. Eiusdem tituli librum Didymus scripserat, qui laudatur apud Athen. IX. p. 368. B. ἐν τῷ περὶ διεφθορυίας λέξεως.

Iculariter transposita est littera sibilans in v. Σκυρθανία: τοὺς ἐφήβους οἱ Λάκωνες. Lacones enim eos non sic appellabant, sed Κυρσανίας, ut unicuique ex Aristophane notum.

Turpe est vel in principe editione servatam esse foedam corruptelam v. Στοιχεῖον: ἐκάλουν τὴν ναυτῶν σκιάν, ᾗ τὰς ὥρας ἐσκοποῦντο, pro τὴν αὑτῶν σκιάν.

Agnosces scribarum indoctam manum in v. Συγγραφῆις: ἄνδρες ᾑροῦντο ἵνα συγγράψωσι τοὺς μεθέξοντας τῆς τῶν τετρακοσίων ἀρχῆς. Atticum Συγγραφῆς sic corruperunt. Corrector Συγγραφεῖς dedit, et hoc quidem est in talibus tralaticium vitium. Inepte additum hoc loco I in vicinia ineptius etiam omissum est, nam supplendum ἄνδρες ᾑροῦντο ι′ ἵνα κτέ. id est ᾑροῦντο δέκα ἵνα κτέ. Evasit proba forma Attica in vicinia, Συλλογῆς: ὄνομα ἀρχῆς.

Fieri non potest ut Στερκτικόν significet, ut Photius auctor est, τὸ ἔμμονον καὶ βέβαιον καὶ ἀσφαλές. Illo sensu στεκτικόν dici optime potuit, quemadmodum οὐ στέγειν dicuntur homines leves ac futiles, quibus nihil sat tuto credere possis.

Duro stomacho sit oportet ut vel saxa concoquere possit, qui ferat Photianum Συγκαρύγαι: συνταράξαι. Debuerat Συγκαχρύσαι ponere. Καχρύσω et Κατακαχρύσω habet Hesychius, et Συγκαγχρῆσαι vitiose pro συγκαχρύσαι, ubi vide Interpretes.

Quod continuo sequitur Συγκεκορδημένα: συγκεκυφότα, συνεστηκότα, non est multo sanius. Alio loco post Συνιστᾷ exhibet Συγκεκορδυλημένα: κορδύλη γὰρ ἡ συστροφή, ubi in-

terpretatio propter ὁμοιοτέλευτον in -μένα excidit. Hesychius:

Συγκεκορδυλισμένα: συνηθροισμένα.

Συνειλημμένα: συνεςραμμένα.

quae sic constituenda sunt: Συγκεκορδυλημένα: συνηθροισμένα, συνειλημένα, συνεςραμμένα. Nusquam mihi lectum συγκορδυλεῖν, sed notissimum est Ἐγκεκορδυλημένος ex Aristophanis Nubibus. Immani errore Hesychius duas glossas ἐκ τῆς Κωμικῆς Λέξεως descriptas et ex Nubibus sumtas permiscuit in unum in v. Ἐγκεκριωρωμένη: διὰ Κριώραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου. ἔςι δὲ ἐνειλημένη, καὶ κεκορδυλημένη, καὶ ἐγκεκαλυμμένη, καὶ σεμνυνομένη τῷ γένει, quae sic ordinanda sunt et emendanda:

Ἐγκεκοισυρωμένη (Aristoph. Nub. 48): σεμνυνομένη τῷ γένει διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου.

Ἐγκεκορδυλημένος (Nub. 11): ἐνειλημένος καὶ ἐγκεκαλυμμένος. Videtur igitur Comicus nescio quis συγκεκορδυλημένα dixisse, quae glossa a Photio sic mulcata est, ut tu vides.

Excidit vocula in v. Σῶςρα: σωτήρια, μήνυτρα, λύτρα. Supple: (ὡς) μήνυτρα, λύτρα.

Ecquis serio inducet in animum Τετελεσμένον: μεμιασμένον umquam significare potuisse? Rescribe μεμυημένον.

Quod sequitur Τέτευκται: κατεσκεύαςαι nemo umquam dixit. Dicebant Τέτυκται, quod Photius suo loco posuit post Τετύκοντο.

Subiungit statim Τέτηκα: ἔτηξα ἢ ἐτάκην, in quo vehementer fallitur, nam τέτηκα numquam *passivam* notionem deponit.

Omissum unum vocabulum ad sententiam necessarium in v. Τετρυπημένη effecit ut locus intelligi non possit. Editur: οἱ δὲ λαχόντες ἐπὶ τὰς ψήφους — παραδιδόασιν ἑκάςῳ τῶν δικαςῶν δύο ψήφους, τετρυπημένην καὶ πλήρη, φανερὰς ὁρᾶν τοῖς ἀντιδίκοις, ἵνα μήτε πλήρεις μήτε τετρυπημένας λαμβάνωσιν. Quomodo hoc fieri potuit, inquies? Nullo pacto, sed supplendum: τετρυπημένας (μόνας) λαμβάνωσιν.

Τηθαλλαδοῦς, inquit, est γυναικοτρόφος, ὑπὸ τίτθῃ τεθραμμένος, sed perspicuum est ὑπὸ τήθῃ emendandum esse.

Idem alio nomine Μαμμόθρεπτος appellatur. Probe scivisse Photium putes quid inter τήθην et τίτθην interesset, praesertim quum ipse sedulo annotaverit Τήθη: μάμμη, ἡ πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ, et Τίτθη: τροφός. Sed idem Photius inter Τήτινοι et Τητώμενον inseruit Τήτθη: μάμμη, ut appareat eum ne haec quidem satis firmiter tenuisse.

Male abundat litera in Τεχνηθέντος: δημιουργηθέντος, nam Τεχνήεντος corrigendum esse censeo.

Noli credere Τήτει: σπάνει denotare. Χήτεϊ apud Homerum et χήτει apud caeteros eo sensu dicitur, et Photius duas consonantes male confudit.

Quod scribit Photius Τί μαθών: τί βουλόμενος, indicio est quam vetus sit scribendi error, quo τί παθών et ὅ τι παθών passim in τί μαθών et ὅ τι μαθών in libris est depravatum. Τί μαθών, me iudice, non minus est ineptum, ac si quis pro τί πάσχεις; vel τί πέπονθας; vellet dicere τί μανθάνεις; vel τί μεμάθηκας; Quemadmodum enim illa dicuntur ad eum, quem quis videt stulte ac stolide aliquid agentem, sic τί παθών quoque continet aliquam ineptiarum aut stoliditatis exprobrationem. Perperam igitur adhuc in Acharnensibus editur vs. 826:

τί δὴ μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;

et in Nubibus vs. 1506.

τί γὰρ μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε;

et in Vespis vs. 251.

τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς;

et multis aliis locis Aristophanis, Platonis et aliorum. Qui vitiosis librorum scripturis decepti τί μαθών interpretari satagunt, comminiscuntur aliquid de suo, ut Photium videmus facientem. Nam qui fieri potuit ut τί μαθών significaret τί βουλόμενος? Habent hoc omnes, qui vitiosas lectiones interpretantur, ut verbis etiam notissimis novas et inauditas et saepe absurdas significationes de suo affingant. Memorabile huius rei exemplum nuper vidi in Erotiani praefatione Lexici Hippocratici, ubi librorum Hippocratis lectionem eruditis omnibus multum prodesse ait et medicis ante omnes: καὶ τούτων ἐξαιρέτως τοῖς ἰατροῖς, inquit, οἳ δὴ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν ἀποκηρύττουσι τῆς τέχνης. Interpretes, qui scripturae vitium non

animadverterunt, affirmant ἀποκηρύττειν esse *celebrare, profiteri* veterem artis historiam. Non vidi magis. Non est opus docere quid sit ἀποκηρύττειν τῆς τέχνης, res enim tam nota est quam frequens, ut Medicorum filii historiam omnem et litteras ab sua arte alienas esse et excludendas arbitrentur. Vides igitur negationem periisse, quae latet in ΔΗ. Emenda: οἱ μὴ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν ἀποκηρύττουσι τῆς τέχνης. Verum haec ἐν παρόδῳ, redeo ad Photium.

Quod ante pedes erat non vidit Photius quum scriberet Τροχίμαλλον: σωρὸς λίθου. Non est enim Graecum τροχίμαλλον, sed Τρόχμαλος, ut post pauca ipse Photius emendate scriptum attulit. Manifestum omnibus mendum est in Τρυχωθείς: πιασθεὶς ἢ φανερωθείς. Ipsa glossa mihi est nonnihil suspecta, quia Attici τρύχω et τρύχομαι dicebant, sed in perfecto passivo τέτρυμαι, non τετρύχωμαι, et τετρυμένος, non τετρυχωμένος. Sequiorum istae formae sunt receptae cum permultis aliis ex usu dialecti Ionicae. Iones olim τρυχοῦσθαι dicebant et τρυχωθῆναι et τετρυχωμένος. Saepius ostendimus τετρυμένος a scribis esse in τετρυχωμένος depravatum apud Thucydidem et alios. In Platonis Legibus VII. p. 807. B. vera lectio est: ὑπ' ἄλλου — ζῴου τῶν σφόδρα τετρυμένων μετ' ἀνδρείας τε ἅμα καὶ τῶν πόνων. Τέτρυμαι de eo usurpatur qui multis laboribus et aerumnis *exercitatus* est et induratus, non *extenuatus* aut *fractus*, quemadmodum κατατέτριμμαι usurpari ostendimus ad Xenophontis Memorabilia. In libris optimis est τετρυφωμένων, in caeteris τετρυχωμένων et τετρυμμένων. Emendavit Stephanus, cuius optimam correctionem Editores spreverunt. Caeterum notandum est verbi τρύω nil praeter perfectum passivum τέτρυμαι in usu esse; solus Aeschylus semel τρύσει dixit. Caeteri omnes nihil aliud quam τέτρυμαι, τετρῦσθαι et τετρυμένος usurpant, reliqua a τρύχω petentes. Fac autem Τρυχωθείς probum esse, sat recte πιασθείς dicetur significare, sed quid sibi vult ἢ φανερωθείς? Quid verbo τρύχω commune esse potest cum φαίνω et φανερός? Nihil prorsus. Sed φανερωθείς corruptum est. Veram lectionem olim Toupius reperit, sed nemo ei credidit, quum φθαρείς pro φανερωθείς reponendum esse dixisset. Mihi quidem rem acu tetigisse videtur, nam solent magistri verbum τρύχειν sic

interpretari. Hesychius Τρύχειν: φθείρειν, τήκειν, καταπονεῖν, κακοποιεῖν, [κακοπαθεῖν], ubi expunge κακοπαθεῖν ex dittographia natum. Nimis lepidum est idem verbum et κακοποιεῖν et κακοπαθεῖν significare, sed hae quidem sunt scribarum ineptiae. Itaque si τρύχειν est φθείρειν sequitur τρυχωθείς esse φθαρείς. Dubitationem omnem eximet Suidas in Ἐκτρυχωθείς: ἐκπιασθείς, ἐκφθαρείς, unde parata est medicina Hesychio in Ἐκτρυωθείς: φθαρείς, imo vero Ἐκτρυχωθείς: ἐκφθαρείς, nam praecedens EIC necessariam praepositionem absorbsit. Dicam etiam quomodo φθαρείς in φανερωθείς depravatum esse suspicer. Φθαρείς de more in φαρείς abierat, ut supra διαφαρεῖσα vidimus pro διαφθαρεῖσα scriptum. Deinde futilis corrector φανερωθείς coniecit et substituit. Graeculos saepe vidi suum φανεροῦν antiquis scriptoribus obtrudere. Nemo umquam Veterum forma φανεροῦν usus est. Dicebant omnes constanter et saepe φανερὸν ποιεῖν et γίγνεσθαι φανερόν. Sequiores Graeculi procuderunt novum verbum φανεροῦν et φανεροῦσθαι, quo utuntur sexcenties. Graecorum nemo usus est verbo φανεροῦν ante Dionysium Halicarnassensem, unde Dindorfius attulit ex Antt. Rom. X. 37. pag. 2088. Reisk. ταῦτ' ἐστιν, ὦ δημόται, τὰ φανερώσαντά με — γενναῖα ἔργα. Dionysius enim, qui vitiosissime loquitur, nonnumquam φανερός ponit pro ἔνδοξος, ut in iis, quae statim sequuntur: ἐπεὶ δ' ὀνόματος ἤδη λαμπροῦ τυγχάνων φανερὸς ἤμην. Itaque τὰ φανερώσαντά με dixit pro τὰ ἔνδοξον καὶ λαμπρὸν ποιήσαντά με prorsus contra veterem loquendi usum. Praeter hunc locum semel tantum alibi eodem verbo usus est III. 6. pag. 418. τέως μὲν οὖν ἄδηλος αὐτῶν ἡ διάνοια ἦν, ἐν δὲ τῷ πρὸς Ἀλβανοὺς ἐφανερώθη πολέμῳ, id est φανερὰ ἐγένετο, ut Attici dixissent. E Dione Cassio tres loci afferuntur, quorum unus mendosus est in libr. 65. cap. 16. ὁ Σαβῖνος ἐκεῖνος ὁ εἰς τὸ μνημεῖον κατακρυφθεὶς ἐφανερώθη τε καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ἀνήχθη, namque pro ἐφανερώθη et rei natura et dicendi usus suadent ut ἐφωράθη rescribatur. Vulgata ex interpretatione nata: compara Photium v. Πεφώραται: πεφανέρωται, εὕρηται. Legitur ἐφανερώθη apud Herodotum quoque VI. 122. Καλλίης ἐφανερώθη ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστῃσι δαπάνῃσι, sed nulla est dubitatio quin

caput illud 122. totum pannus sit aliunde Herodoto assutus ex nescio quo scriptore recentiore, cui placuit animi causa Ionice scribere, qualia sunt quae ex Eusebio sat multa descripsit in Florilegio Stobaeus. Fraudem et alia multa manifesto arguunt et vel ipsum *ἐφανερώθη* pro *ἔνδοξος ἐγένετο* sequiorum temporum usum satis declarat. Ineptissime omnium corruptus est locus Iuliani imperatoris p. 225. B. *οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως Ἑρμοῦ τὴν γλῶτταν ἐκκαθαρθῆναι δυνάμενοι, φανερωθῆναι δὲ οὐδ' ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς σὺν τῷ Ἑρμῇ.* Pro *φανερωθῆναι*, quod Christianorum verbum est a monachis invectum et ab huius loci sententia alienissimum, ipsam Iuliani manum servavit Codex Vossianus, in quo diserte scriptum esse vidi *φρενωθῆναι*. Ad hunc ipsum Iuliani locum retulerim Suidae glossam *Φρενωθῆναι: ἀντὶ τοῦ σωφρονισθῆναι.* Notum est verbum vetus et tragicum *φρενοῦν τινα* pro *φρονεῖν διδάσκειν* sive *φρόνιμον ποιεῖν*. Euripides in Ione vs. 526:

οὐ φιλῶ φρενοῦν ἀμούσους καὶ μεμηνότας ξένους.

Finem iam faciam ubi ex Photii *λέξει* duos locos depravatos restituero, reliqua in aliud tempus reservans. Photius *Ὑπενόθευσεν: ὑπέφθειρεν* esse docet. Idem habet Hesychius et *Ὑπονοθεῦσαι: ὑποφθεῖραι.* Legitur hoc verbum semel et iterum in libro II. Maccabaeorum IV. 26. *καὶ ὁ μὲν ἴδιον ἀδελφὸν ὑπονοθεύσας ὑπονοθευθεὶς ὑφ' ἑτέρου φυγὰς εἰς τὴν Ἀμμανῖτιν χώραν συνήλαστο.* Quid dicatur manifestum est. Iason fratris Pontificatum fraudulenter in se transtulerat. Brevi post quibus artibus fratrem sacerdotio spoliaverat iisdem ipse est ab alio circumventus, et honore exutus in exsilium abiit. Sed huic sententiae Graeca, ut vides, non respondent. *Ὑπονοθεῦσαι τὸν ἀδελφόν* numquam quidquam huiusmodi potuit significare. Una in his litterula vitiata est: nam *ὑπονοθεύω* irrepsit in alius verbi locum, quod et ipsum in Photiana *λέξει* explicatur ex Harpocratione descriptum. *Ὑπονομεύοντες*, inquit, *ἀντὶ τοῦ ὑπονόμους ὀρύττοντες.* Hoc ipsum verbum sententia requirit. *Cuniculos agere* et *suffodere* figurate ponitur pro *occultis artibus labefactare* et *subvertere*, et sic *ὑπορύττειν* quoque dicitur, ut *ὑποσκελίζειν* et in palaestra et metaphorice dici solet. Itaque Iason *τὸν ἀδελφὸν ὑπο-*

νομεύσας ὑπονομευθεὶς ὑφ' ἑτέρου φυγὰς — συνηλάσθη, nam sic pro συνήλαςο corrigendum esse admonuit Valckenaerius in Annotationibus ad h. l. ineditis. Vitiosum est illud quidem, nam ἠλάθη et ἀπηλάθη et ἐξηλάθη Graeca sunt, sed sero nati Graeculi et Iudaei ita solebant scribere, ut notum est. Nescio an idem verbum in eodem mendo lateat in vs. 7. ὑπενόθευσεν Ἰάσων ὁ ἀδελφὸς Ὀνίου τὴν ἀρχιερωσύνην, non enim clanculum Pontificatum *adulteravit*, sed eo sacerdotio ipse per fraudes occultas potitus est. Quemadmodum igitur ὑπονομεύειν τὸν πόλεμον apud Dionysium Halic. A. R. III. 23. pag. 475. est *clandestinis artibus bellum parare*, sic iste τὴν ἀρχιερωσύνην ὑπενόμευσεν.

Addam unum tantum locum, in quo emendando Photii testimonio utar. Legitur apud Aristidem miserabilem in modum suos morbos et laboriosam curationem describentem in Orat. XXIV. pag. 482. Dind. διῆλθεν ὀδύνη ναρκώδης, inquit, καὶ ἄπορος φέρειν καὶ πάντα αἵματι ἐπέφυρτο καὶ γίγνομαι ὑπεραλγεινός. Ὑπεραλγεινός ex hoc solo loco in Graecitatis gazam receptum non est Graecum. Infelix est Stephani coniectura quum in libris esset ὑπεργεινός et ὑπάρινος. Quid sit verum a Photio accipe ubi docet: Ὑπέρινος: ὑπερκεκαθαρμένος. οὕτως Δημήτριος. Praeter Demetrium et alii Comici et Hippocrates illo nomine usi sunt, quod multi magistri interpretantur sic ut Photius, vel sic ut dicant esse ὑπερκεκενωμένος διὰ καθάρσεως, quod redit eodem. Quoniam ἶνες producit priorem in libris ΕΙΝΕΣ scribi solet. Hesychius Εἶνας: νεῦρα et Εἶνες: νεῦρα. Felix est Nauckhii coniectura in Etymol. Gud. p. 321, 58. Κῖκυς: ἡ δύναμις. Ἀπολλόδωρος ἰκμάς. — Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ καὶ θανόντων εἰσὶν οὐκ ἐνεςιγμάσει τὰ σοὶ δ' οὐκ ἔνεςι κίκις οὐδ' αἱμόρρυτοι φλέβες reponentis: θανόντων ἰςὶν οὐκ ἔνεςʼ ἰκμὰς εἶτα Σοὶ δ' οὐκ ἔνεςι κῖκυς οὐδ' αἱμόρρυτοι φλέβες. Eodem igitur modo ΥΠΕΡΕΙΝΟΣ scriptum pro ὑπέρινος has turbas dedit.

Satis nunc quidem Photii errores et hallucinationes mihi aperuisse videor. Dicam alio tempore quid sit in Photio boni.

C. G. COBET.